

MAŠK LIETUVA

NR. 63

stas

MŪSU KAINOS
atatinka mūsų

PAGAMINTU
BATU tikrai
vertei

Neleiskite savęs apgauti išviršine išvaizda.
Mūsų įmonė žinoma visame krašte, visados
pateikia vertingus gaminius.

Aukšta kokybė
Didelis patvarumas
Gera išvaizda

CALÇADO JONAS

JONAS VIGELIS

FAB. RUA S. CAETANO, 852 - 809 - TEL. 9-4682

LOJA: AV. ZELINA, 73

DVISAVAITINIS LIETUVISKOS MINTIES LAIKRASTIS

Revista Litwana

NOSSA LITUANIA

Diretor Proprietario Responsável:
DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO

ADRESAS:

REDAKCIJA IR ADMINISTRACIJA:
AVENIDA ZELINA, 706 - VILA ZELINA
SÃO PAULO

KORESPONDENCIJAI:

CAIXA POSTAL 371 - SÃO PAULO

KAINA: BRAZILIOJE: METAMS CR. \$ 75,00

PUSEI METU CR. \$ 38,00

KITUOSE KRASTUOSE: DOL. \$ 5

ATSKIRO NR. KAINA: CR. \$ 3,00

Siuvykla VILNIUS

SAVININKAS JUOZAS KARPAVICIUS

VYRU IR MOTERU DRABUZIAI
SPECIALUS PATARNAVIMAS
PRIEINAMOS KAINOS

ALM. BARÃO DO RIO BRANCO, 786 S. PAULO

D Ē M E S I O

Nekurie "M. L." skaitytojai ir bendradarbiai, siųsdami korespondenciją "M. L." Redakcijai ar Administracijai, nesinaudoja mūsų pašto dėžute 371, bet gatvės adresu.

Norime atkreipti dėmesį, kad atei-tyje prašome žymėti tik pašto dėžutės 371 Nr., nes "M. L." Red. ir A. ribose paštas adresatams nepristatomas.

VIENINTELIAI ATSTOVAI
GARSIOJO VANDENS
L I N D O Y A

AL AUS VARYKLOS COLUMBIA S/A.

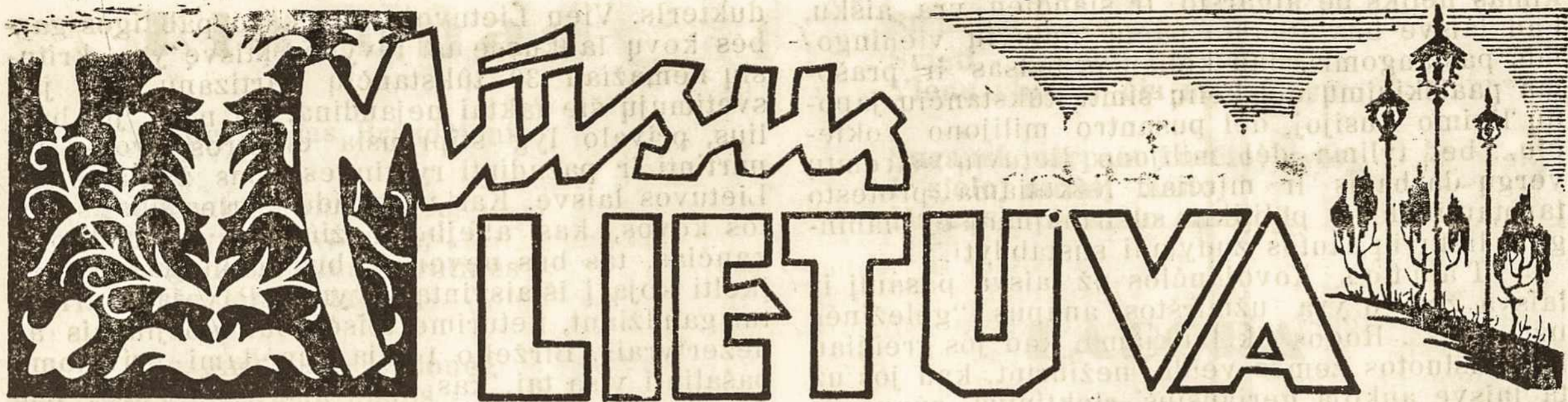
GAMINIŲ PLATINTOJAI

IRMŪS CARRIERI LTDA.

Lindoya vanduo yra senai žinomas gėrimas, kurio puikų veikimą į žmogaus sveikatą jau visi yra vienbalsiai pripažinę.
Pabandykite, įsitikinkite ir visados naudokite!

RUA DINO BUENO, 795 a 835
TELEFONES: 51-4019 e 51-2223

Caixa Postal 3967
S ã O P A U L O

MINTIES LIETUVA

DVISAVAITINIS LIETUVIŠKOS MINTIES LAIKRAŠTIS

1950 (III m.)

São Paulo (Brasil) Geguzės 27 d. (Maio)

Nr. 11 (63)

MINÉKIME

LIETUVIŲ GENOCIDO DIENA

1941 birželio 14-oji diena amžiams įėjo į Lietuvų Tautos kančių ir aukų istoriją. Masiniais areštais ir deportacijomis į sovietines vergų darbo, bado ir mirties stovyklas Sovietų Sąjunga tada pradėjo visuotinį mūsų tautos naikinimą. Tuo vienu sykiu buvo deportuota mirčiai apie 40.000 lietuvių. Bet tai tebuvo pirmoji Sovietų Sąjungos pavergtosios Lietuvos kruviniųjų Kalvarių stotis. Birželio 14-oji mūsų tėvynėje kartojasi kiekvieną dieną! Sovietų Sąjungos genocidinis režimas Lietuvoje jau yra sunaikinęs daugiau kaip ketvirtąją dalį visos mūsų tautos. Kas ketvirtas lietuvis yra nužudytas, nukankintas arba pasmerktas mirti. Esantieji krašte kiekvieną baimės ir nerimo dieną laukia, kada nepasctinamas NKV molochas pareikalaus ir jų laisvės ir gyvybės aukos.

Chartos ir deklaracijos, sutartys ir tarptautiniai Sovietų Sąjungos įsipareigojimai jų neapsaugoja ir neapgina. Diena dienon, metai iš metų milijonai ir dešimtys milijonų sovietinės diktatūros kankinių šaukiasi teisingumo ir išvadavimo. Bet laisvasis pasaulis tikrai yra savotiškas. Jis jaudinasi dėl nelaimės ištikto gyvulio, bet yra kurčias ir nejautrus milijonams žudomų nekaltų žmonių, milijonams kankinamų kūdikių ir senelių, milijonams našlaičių ir suardytų šeimų, milijonų kapams Komi, Kolymos, Altajaus ir kitose Sibiro ir Arktikos srityse.

Laisvojo Pasaulio Lietuviai, birželio 14-oji mus įpareigoja ne tik prisiminti Sovietų Sąjungos vykdomo genocido aukas: nukankintus ar bekankinamus mūsų artimuosius - mūsų motinas, žmonas, vyrus, vaikus, mūsų brolius, mūsų gimines, draugus ir pažįstamus. Birželio 14-oji įpareigoja laisvojo pasaulio lietuvius taip šūktelti, kad kurtieji išgirstų ir aklieji praregėtų, koks bausis žmogaus ir tautų naikinimo nusikal-

timas vykdomas anapus "geležinės uždangos". Birželio 14-oji ypačiai įpareigoja tuos laisvojo pasaulio lietuvius, kurie patys yra buvę anų siaubo dienų liūdytojai, kad jie tą siaubą liūdytų laisvojo pasaulio sąžinei, ir drąsintų laisvojo pasaulio valią ryžtis žmogaus ir tautų naikinimą Sovietų Sąjungoj sustabdyti.

Birželio 14-oji yra lietuvių susikaupimo ir gedulo diena. Lietuvos vėliava tepakils iki pusės stiebo ir kiekvieno lietuvių nešiojamą Vyties ar tautinių spalvų ženklą pridengs gedulo šydas. Gedulo ženklan tą dieną lietuvis neorganizuos ir nelankys pramogų.

Birželio 14-oji yra protesto diena. Protesto prieš Sovietų Sąjungos vykdomą žmogaus ir tautų naikinimą. Protesto ženklan tą dieną lietuvis badaus, reikšdamas savo solidarumą genocido aukoms.

Birželio 14-oji yra kovos diena. Priešgenocidinės kovos diena. Kovos dėl žmogaus ir tautų teisės gyventi diena. Kad ta kova su Sovietų Sąjungos vykdomu lietuvių naikinimu būtų galima vesti be atvangos ir vis platesniu mastu, birželio 14-oji įpareigoja lietuvių į tą kovą aktyviai įsijungti ir bent dalį savo tos dienos uždario skirti Tautos Fondui.

Laisvojo Pasaulio Lietuviai, birželio 14-oji yra mūsų tautos skausmo diena.

Tegu šis skausmas visus laisvojo pasaulio lietuvius suriša su tėvynėje kovojančiais ar genocidiniame ištrėmine kankinamais ir nukankintaisiais mūsų broliais į vieną gyvą ir nesunaikinamą Lietuvų Tautos Bendruomenę.

Vyriausiasis Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas

Vyriausiojo Lietuvos Išlaisvinimo Komiteto vadovybės į laisvojo pasaulio lietuvius atsišau-

kimas neliks be atgarsio. Ir šiandien yra aišku, kad laisvė bus atgauta pačių lietuvių vieningomis pastangomis. Jau keliamas balsas ir prašoma paaiškinimų dėl kelių šimtų tūkstančių japonų likimo Rusijoje, dėl pusantro milijono vokiečių... bet tylima dėl milijono lietuvių ištremtų vergų darbams ir mirčiai. Nekeliama protesto tarptautiniuose politikų susirinkimuose planingam lietuvių tautos žudymui sustabdyti.

Tautos kovojančios už laisvą pasaulį ir laisvą žmogų yra užmirštos anapus "geležinės uždangos". Rodos tik laukiama, kad jos greičiau būtų nušluotos žemės veido, nežiūrint, kad jos už tą laisvę aukoja geriausius, rinkinius sūnus ir

dukteris. Vien Lietuvoje nuo karo pabėgęs garbės kovų laukuose už tėvynės laisvę yra kritusių nemažiau 30 tūkstančių partizanų. Jei jau svetimųjų šie faktai nejaudina, tai mus, jų brolius, privalo lyg stiprausia elektros srovė supurtinti ir pažadinti ryžtingesniems žygiams už Lietuvos laisvę. Kas neprisidės prie šios šventos kovos, kas abejingai žiūrės į savo brolių kančias, tas bus nevertas, bus užkirstas kelias įkelti koją į išlaisvintą tėvynę. Pavojaus trimtui gaudžiant, neturime teisės būti abejingais ar dezertyrais. Birželio 14-ąją minėdami privalome pašalinti visą tai, kas mus skiria, o surasti, kas suartina, vienija. Tai būtina sąlyga kovai laimėti.

KO NIEKIA MAŽOSIOS LIETUVOS GYVENTOJAI

Schwaeb. Gmuend mieste, Vokietijoje, kovo 16-19 d. d. įvyko Mažosios Lietuvos Tarybos skyrių atstovų suvažiavimas, kuriame priimta šios rezoliucijos:

Mažosios Lietuvos Taryba, kaip Mažosios Lietuvos organas, apjungęs didelę dalį patrijotinių ir sąmoningų Mažosios Lietuvos lietuvių, kaip visose sunkiose valandose, taip ir dabar, sėkmingai kovai už mūsų krašto išlaisvinimą skelbia:

1) Tik visi lietuviai, būdami vieningi, galėsime sėkmingai kovoti už Lietuvos laisvę; gi vienybei būtinas besąlyginis visų lietuvių nuširdus reikalų supratimas bei bendradarbiavimas;

2) Mažosios Lietuvos lietuviai svetimųjų vėl yra laikomi žmonėmis be teisių į savo tėviškę. Jų asmeninė, tautinė, sąžinės, religinė ir politinė laisvė yra visur smarkiai varžoma. Jie gyvena nuolatinėje baimėje ir skursta varguose. Svetimieji mus naikina, klastoja mūsų praeitį, politinę ir kitokią valią bei siekius ir kalba mūsų vardu. Naujieji kurstytojai visomis priemonėmis skaldo mūsų jėgas ir sėja neapykantą ne tik mūsų tarpe, bet ir tarp svetimtaučių;

3) Lietuviai visais šiais karo ir žmogaus persekiojimų laikais iki šio momento kovojo dėl savo krikščioniškų įsitikinimų net savo gyvybės kaina. Ir čia nebuvo skirtumų tarp evangelikų ir katalikų: visi drauge kentėjo Gestapo kalėjimuose ir kacetuose, o šiandien dar aukojasi bolševikų MVD-istų rūsiuose, tėvynės miškuose ir Sibiro taigose. Taigi, esame giliai įsitikinę, kad bent šiuo momentu, kada mūsų Mažosios ir Didžiosios Lietuvos žmonės bendro priešo pavergtame krašte ar ištrėmimo kenčia sunkiausią priespaudą ir kasdien žiūri mirčiai į akis... tiek katalikiškosios, tiek evangelikiškosios Lietuvos dalies, kiek skirtingomis formomis suprasta krikščionybė turi betgi mus jungti ir privesti prie bendro darbo ir kovos už vieningos Lietuvos laisvę;

4) M. L. T. iki šiol buvo, yra ir nori palikti nepartinę, nesrovinę rezistencijos organizaci-

ja. Ji nori būti bešališka bet kuriais partiniais klausimais, aukščiausiu tikslu statydama tautinius reikalus. MLT nevaržo savo narių, leisdam jiems priklausyti partijoms, bet ji nepasidare ir ateityje nemano pasidaryti kurių nors partinių grupių ir srovių įrankiu.

5) Mes su nuoširdžiausiais jausmais, didžiausiu pasitikėjimu bei pagarba remsime tas intensijas ir asmenybes, kurios kovoja už mūsų tautos ir tėvynės laisvę. Tačiau drauge reikalaujame, kad visur ten, kur reikalinga vieninga tautos valia, galėtų drauge reikštis ir M. Lietuvos gyventojų - lietuvių valia.

6) Per šimtmečius iškentėję žiaurų svetimųjų jungą, ir kaip tautos dalis nežuovę žiauriausios priespaudos metu, mes giliai tikime, kad lietuvių tauta nežus ir paskutinio sunkiausio mėginimo metu. Tikime, kad nuvirs ir dabartiniai tironai, kaip jau nuvirto ankstyvesnieji prispaudėjai, gi abipus Nemano aukštupio ir žemupio krantų - žemėje, aplaistytoje mūsų brolių - sesių krauju - kelsis vieninga lietuvių tauta ir sutartinai gyvens bandro vargo, priespaudos, kalėjimų ir trėmimų iškaninti Didžiosios ir Mažosios Lietuvos lietuviai.

(D.)

ANGLAI UŽDARĖ LIETUVIŲ GIMNAZIJA

Iki šiol Neustadte (Vokietijoje) veikė visų trijų Pabaltijo tautybių bendra gimnazija, kuri š. m. kovo 25 d. baigė savo mokslo metus. Anglai ta proga uždarė pabaltiečių gimnaziją, jos vietoje gi įkūrė vokišką ir davė patvarkymą, kad pabaltiečių tremtinių vaikai ją lankytų. Taip pat uždarė ir tautines DP pradžios mokyklas Neustadte, perduodami jas vokiečių mokytojams. Kas liečia lietuvius, tai nesutinka palikti lietuvių kalbos, Lietuvos geografijos ir Lietuvos istorijos dalykų.

O toks patvarkymas ir tremtinių mokyklų teisių varžymas iš anglų okupacinės valdžios pusės, verčiant DP eiti į vokiečių mokyklas, sukėlė didžiulį susijaudinimą ir net pasipiktinimą tremtinių tarpe. Daugelis tėvų žada savo vaikus į tokias mokyklas nebeleisti.

— Iki šiam laikui britų zonoje veikė gausi lietuvių stovykla Spakenberge prie Geesthachta. Dabar ji skirstoma ir dalis gyventojų išvežta į Hamburgą. Veš ir į Rendsburgą, Luebecką.

Klajūnas

Bernardas Brazdžionis

Buvo naktys sidabrinės,
Buvo šviesūs vakarai,
O neguodžia nieks krūtinės
Sau išeidamas tarei...

O kas guos tave kelionėj,
Kas tau tėviškę atstos -
Svetimi laukai ir žmonės
Svetimų dienų kraštuos.

Eisi kloniais ir kalneliais,
Eisi miško takeliu,
O pavargęs ir sušalęs
Šauksi: Dieve, negaliu...

O kas guos tave kelionėj,
Kas tau tėviškę atstos -
Svetimi laukai ir žmonės
Svetimų dienų kraštuos.

O toli ten saulė leisis,
Skris paukšteliai į lizdus,
Ir kvėpės žiedais baltaisiais
Žodžiai vakaro maldos.

O kas guos tave kelionėj,
Kas tau tėviškę atstos -
Svetimi laukai ir žmonės
Svetimų dienų kraštuos.

Ten aidės ji kaip romansas,
Kaip pavasaris skaidri
Šaukdama tave vaidensis;
Juodo miško vidury...

O kas guos tave kelionėj,
Kas tau tėviškę atstos -
Svetimi laukai ir žmonės
Svetimų dienų kraštuos.

MALDA

Jurgis Baltrušaitis

Gyvasis Dieve! Man graudu
Didybėj Tavo valadų
Skaičiuoti laiką vienu du...

Sunkybėje rūpesčių tuščių
Man sielą palietei grakščiu
Gyvucju grožio lūkesčiu...

Ir slėgy troškulio sunkaus
Žmonių širdysna aš terpiaus,
Tavęs garsintojas tariaus...

Puoton Tu pašaukei šiame
Pasaulio didžio siaurume,
Našlaitis menkas aš jame...

Stebuklo Tavojo skalsu
Švieti - gyventi kur tamsu,
Vienų vienam čia man baisu...

Sugausk varpais kurčioj tyloj.
Ir sieloj atdūsi manoj
Išspręsk pasaulio sąsajoj!

LABORA

V. Kudirka

Kol jaunas, o broli, sėk pasėlio grūdus
ir dirvos neapleiski. Tuomet, kada jausi,
kad kūns ima stingti, dvasia jau susnūdus,
vėlu juk prie darbo; nei sėsi, nei piausi.

Kol dega krūtinėj šventa ugnis toji,
kur traukia prie darbo ir duoda tiek vieko,
jog menkas ir silpnas net milžinu stoji,
o dirbk, idant neitų ugnis ta ant niekų.

Kol dar idealais, broli, besigėrėsi,
siek prie idealo tik doru ir aukšto,
o skubink! Paskui tu... jų išsižadėsi
dėl trupinio aukso, gardaus valgio šaukšto.

Gyvenimo knygą skaityk laps į lapą
nestodams, kad kartais į tinginius kliuves,
tu nesusipelnytum ir neitum į kapą
be likuslo ženklų: kad žmogumi buvęs.

O jeigu apilsis sunkiam darbe savo
ir nykstant spėkoms jau nuliūsi, nerimsi,
tai žvilkerk ant darbo jaunų draugų tavo -
vienoj akimirkoj iš naujo atgimsi.

KASRYT

P. Vaičiūnas

Kasryt pragiedrėjęs prabilsti,
Kaip rytmečio varpas skambus,
O dienai praėjus nutilsti
Ir klausi nuliūdęs: kas bus?

Kas bus, kad širdis netesėjo
lšbūti skaisči ir žvangi,
Kad vėliai prie gero Teisėjo,
Kaip vakar nuliūdęs žengi.

Žinai, kad nelengva kaip gėlei
lšlikti su ryto rasa,
Jei žengdamas dulkes sukėlei
Ir gyreis: aš tyras esu.

Jei nori tu širdį, kaip lobį,
Namon parsinešt vakare,
ziūrėk, ką per dieną tu globi,
Atmink, kad širdis nemari!

★

MYLIMIAUSIEJI!

Lietuvių tauta, ne savo kalte vėlai priėmusi krikščionybę, savo Didžiųjų Kunigaikščių - Jogailos ir Vytauto Didžiojo - žodžiu ir pavyzdžiu skatinama tapo katalikiška. Kartą pažinusi Evangelijos šviesą, mūsų tauta visa siela ir viseims laikams pasidavė Kristui Viešpačiui. Net labai stiprios pagundos iš protestantizmo ir rusiškos stačiatikybės pusės, ne kartą net persekiojimai, nei vieno-kito, kad ir kilmingo lietuvio atkritimas nuo katalikų tikėjimo, tautos daugiau nepaveikė ir nepajėgė jos atitraukti nuo Katalikų Eklezijos. Ilgai trukę sunkūs karų ir 120 metų Rusijos carų vergijos laikai neleido tautai tinkamai įvertinti atskirų tautos asmenybių pasiekto krikščioniškojo tobulumo. Tačiau vienas iš mūsų tautos sūnų, Lenkijos karaliaus ir Lietuvos Didžiojo Kunigaikščio Kazimiero ir Austrijos Kunigaikštystės Elzbietos sūnus - Kazimieras Jogailaitis savo asmens krikščioniško tobulumu iškilo taip aukštai, kad jam priklauso vieta tarpe pačių geriausių Katalikų Eklezijos šventųjų.

Savo šventąjį Karalaitį jau senai ir giliai pamilo, jį garbinę, jo šaukėsi kaip savo Danguje esančio Gelbėtojo visose sunkiose valandose. Tautos meilę savo šventajam liūdią Vilniaus mieste jo garbei pastatyta graži šventovė ir puošni koplyčia Vilniaus Katedroje, kur ilsisi Šventojo kaulai. Šventojo Kazimiero šventumo garsas ir jo garbinimas pasklido ir toli už Lietuvos. Jau senais laikais Neapolio mieste Italijoje buvo susikūrusi kilmingųjų jaunuolių sodalicija, kuri savo Globėju buvo pasirinkusi šv. Kazimierą. Sodalicitijos centras buvo senas, vadinamas «Didesnysis» šv. Jurgio dievnamis, kuriame buvo graži, erdvi koplyčia dedikuota šv. Kazimiero garbei. Joje stovėjo nedidelė medinė pakuota šv. Kazimiero statula, kurios krūtinėje tilpo šventojo relikvija - piršto narelis, gautas iš Vilniaus Vyskupo Jurgio Tiškevičiaus. Paskutiniojo Bavarijos karaliaus statytoje pilyje audiencijų salę ir koplyčia taip pat puošia gražūs šv. Kazimiero paveikslai. Ir kada Rusijos carų valdžia Lietuvoje kliudė Šventojo garbę, visaip iškreipdami istorijos faktus, niekino lietuvių akvse šventojo protėvius - Didžiuosius Lietuvos Kunigaikščius, tai Lietuvos katalikiškos liaudies vaikai, atsidūrė svetimuose kraštuose, ypač Vidurinėje Amerikoje, labai ryškiai parodė, kaip lietuvis visur vertina savo šv. Karalaitį. Ten atsirado ne tik dievnamiai jo garbei, jo vardu parapijos, bet jo vardu ten susikūrė ir vienuolija ir įvairios draugijos bei mokslo įstaigos.

Dievo Apvaizdos sutvarkymu Lietuvai atgavus nepriklausomybę ir laisvę buvo jaučiama tautoje noro ir pasirizimo kuriuo nors ypatingu ivykdytu sumanymu pagerbti savo šv. Karalaitį, kuris jau ilgus amžius buvo lyg tikrasis vadas kovojančių už Dieva ir Tėvynę. To noro ir ryžtingumo daugiausia rodė laisvos Lietuvos jaunimas. Tėvynę ištikusi nepsakoma nelaimė sukliudė sumanymu vykdymą, bet patį reikalą padarė dar aktualesnį ir pagyvino pasirizimus.

Lietuvos Vyskupai matydami visai tautai, o ypatingai jaunimui gresiančius pavojus, norėdami pagyvinti lietuvių pasitikėjimą savo šv. Globėju ir duoti jaunimui krikščioniško gyvenimo

vadą klaidų pilname pasaulyje, rižosi prašyti šv. Tėvą Pijų XII, kad jis savo apaštaline galia teiktusi paskirti šv. Kazimierą viso Lietuvos Jaunimo Ypatingu Globėju pas Dievą. Gavus tokiam žygiui šv. Tėvo pritarimą buvo kreiptasi į lietuvius, kuriuos aplinkybės leido pasiekti, kviečiant juos prisidėti prie Vyskupų prašymo. Daug lietuvių katalikų - subrendusių ir jaunimo parašų buvo atsiųsta Vyskupams, kurie kartu su prašymu buvo įteikti šv. Tėvui. Į tą Vyskupų ir tikinčiųjų prašymą šv. Tėvas atsakė čia skelbiamu raštu - Breve.

Mes Lietuvos Vyskupai, pranešdami Jums šią šv. Tėvo malonę, pareikštą mūsų tautai ir ypač Jums, Lietuviškas Jaunime, turime vilties, kad Jūs ypatingu būdu teiksite garbę ir dėkosite Visatos Viešpačiui, kuris Lietuvai ir visiems lietuviams yra davęs taip garbingą šventą Globėją, kúrio užtarimu Jis jau senai padėjo lietuvių tautai, padės jai šiais sunkiais laikais ir ateityje.

Mes tikimės, kad Jūs, nors ir išblaškyti visame pasaulyje, kuris šiandien taip apsikrėtęs stabmeldiškais nedorais papročiais ir įvairiomis klaidomis, mokėsite parodyti dėkingumą ypatingam Jūsų šv. Globėjui jį garbindami ir sėkdami jo ištikimybę Dievo įsakymams, Evangeliniam tobulumui, meilę šv. Marijai, uolumą ginti Katalikų Eklezijos mokslą ir jos teises, brangindami sielos ir kūno nekaltybę, pasekdami teisingą pasaulio tuštybės supratimą ir kitas jo dorybes, pelniusias jam amžinąją laimę ir dangiškąją garbę. Eidami jo šituo gyvenimo keliu ir Jūs būsite vis vertesni didesnių Dievo malonių, vis gražiau išgarsinsite Jūsų vardą kaip lietuvių katalikų visur, kur teks Jums gyventi, visų tarpe, su kuriais teks Jums susitikti. Tuo keliu eidami Jūs būsite vis tvirtesni tautos gyvybės ir tvirtybės pagrindas.

Jūsų broliai kenčia Lietuvoje ar esa šiaurės tirono tremtyje ir kalėjimuose negalės kol kas nei šios naujienos išgirsti, nei už ją padėkoti šv. Tėvui. Mes tikimės, kad Jūs iš visų pasaulio kraštų atsiliepsite ir Jūsų ir anų Jūsų brolių vardu išreikšdami šv. Tėvui dėkingumą už parodytą meilę ir užuojautą Lietuvių Jaunimui, ypatingai šiose sunkiose mūsų tautai valandose. Mes tikimės, kad tas dėkingumas bus ne vieno karto, ne laikinas, o amžinai atsिमintinas, kol bus gyva lietuvių tauta.

Nuo dabar Lietuvos jaunimo tarpe visuose pasaulio kraštuose turi prasidėti ypatingesnis šv. Globėjo garbinimas, atsimenant jį ir kasdieninėje maldoje, įvedant jo garbei atskiras valandas ir dienas. Sekdami sena lietuvių tautoje savo prigijusia tradicija, mes randame, kad lietuvių jaunimui būtų tinkamiausia švesti metinę savo Ypatingojo Globėjo šventę šv. Kazimiero relikvijų Perkėlimo dieną, kuriai yra paskirtas pirmas sekmadienis po Oktavos šv. Marijos Dangun Ėmimo (sekmadienis po 22 rugpjūčio). Ta šventė jau buvo Jums priminta 1946 metais ir daug kur Jūs ji buvo švenčiama Derėtu, kad jau šiais metais pasiruoštumėte tai šventei visas lietuvių jaunimas kartu - pradėdami mažiausiais,

(Nukelta į 10 psl.)

Ji nuėmė nuo lovos siaurutį šieniką ir
(3) paklojus ant grindų su savo paltu ir Jogaudė miline padarė šiokią tokią guolį su viena maža pagalvėle.

Paskui pati išėjo. Kada Jogaudas nusirengęs atsigulė, ji sugrižo, užgesino šviesą ir tamsumoje buvo girdėtis, kaip nukrito batukas, o paskui ji basomis kojomis padarė keletą žingsnių - - -

Šeimininkė grižo vėlai. Ji pašaukus Raudą, ar ta namie, atsigulė miego, savo kambary. Namai nugrimzdo tyloje.

Po pusiaunakčio, Rauda ir Jogaudas, visą laiką nemiegoję, išgirdo privažiavusio prie namų sunkvežimio motoro dūzgimą. Ir netrukus kažkas lengvai pabeldė į langinę.

— Mokytoja Rauda, mes jau atvažiuojame, — pasigirsta šnabždesys už lango. Rauda pažino savo mokinį Algiuką, kurio brolis tarnavo šoferiu prie kooperatyvo.

— Tuoju, tuoju, — atsakė irgi šnabždesiu Rauda. Nakties tyloje pasigirdo basų kojų šlepsėjimas ir rūbų šnaresys apsirengiant.

— Na, sudiev, Rauda. Matyt, nelemta mums kartu gyventi... Sudiev!... —

Rauda prisiglaudė prie vyro visu kūnu. Jis jautė jos malonią šilumą, kaip jos krūtys bangavo ir kaip smarkiai plakėsi širdis.

— Dabar, matyt, jau ant visados... — prakalbėjo Jogaudas su skausmu iš krūtinės išsiveržusiu balsu.

Jis bučiavo jos plaukus, veidą ir lūpas, jausdamas jos ašarų sūrų skonį.

Rauda dar tvirčiau prisispaudė paskutinį kartą prie savo vyro krūtinės, stipriai apkabindama jo kaklą ir ilgai neatitraukė savo lūpų jį bučiuodama. Jos širdis plyšo iš neapsakytai didelio skausmo.

Vėl pasigirdo tylus stuksenimas į langinę. Rauda sukaupusi visą valią, atsiplėšė nuo vyro ir nežiūrėdama jam į veidą drebančiu balsu pasakė:

— Einam! Jau laikas... tavęs jau laukia...

— Gerai, Rauda! Man jau laikas eiti.

Rauda nuima nuo savo krūtinės mažą, mažą kryželį ir užkabina Jogaudui ant kaklo. Jis pasilenkia ir švelniai pabučiuoja ją į lūpas. Raudai pasirodė, kad tas paskutinis bučkis daug, daug kartų buvo meilesnis už kitus.

Tyliai, tyliai, ant galų pirštų, jiedu išeina iš kambario į kiemą, o paskui į gatvę, kur neaiškiu siluetu juodavo sunkvežimis.

Dar kartą prigludęs prie širdies žmoną, Jogaudas sėdo į kabiną prie šoferio. Rauda negaišdama įėjo kieman. Algiukas tuo tarpu užlipęs ant mašinos įsitaisė tarp tuščių dėžių.

Slenkstyje Rauda susitiko su šeimininke.

— Kas čia atvažiuavo? Kieno čia būta? — paklausė ji.

— Niekas... — atsakė Rauda praeidama pro šalį į vidų.

Burbėdama po nosim, šeimininkė sugrižo į savo kambarį.

Tuo pat laiku sunkvežimis, tratėdamas ir drebėdamas sudėvėtu motoru, išvažiavo į vieškelį, nerdamas tamsumon kėlė užpakalyje debesis tirštų dulkių.

Pasirodė, kad šoferis ir Jogaudas buvo geri pažįstami dar nuo vaikystės dienų. Abudu jiedu mokėsi pradžios mokykloje, abudu žaidė ganydami bandą. Šoferio Barkaus tėvai gyveno kaimynystėje; jis buvo mažazemis ir atliekamu laiku vertėsi kalvyste.

Barkus dar būdamas vaiku pagarsėjo kaip stipruolis. Vieną kartą atsitiko šitaip:

Barkaus jaunesnysis brolis Sytis, kuris ganė bandą pas kaimyną, rudenį turėjo eiti mokyklon. Jį pakeitė Barkus, nors jam ir netiko šis darbas - jis turėjo 16 metų, bet atrodė jau visai suaugęs. Vieną dieną gyvuliai ganėsi pievoje, netoli vieškelio, kuriuo tuo metu važiavo vežimai su rąstais. Gretimo kaimo bernas Jurgis, pagarsėjęs muštynėmis ir girtavimu, sėdėdamas ant rąsto užkalbino piemenį:

— Ei, tu, tau jau laikas į žentus, o ne karves ganyti! Barkus, sėdėdamas ant griovio krašto nieko neatsakė ir ramiai sau pynė botagą.

— Ei, atnešk man šitą botagą, girdi, — kibbo prie piemens Jurgis, — o ne, tai aš tau šituo botagu kailį išpersiu, supratai? — pagrąsinno laikomu rankoje botkočiu mušeika.

— Ateik ir pasiimk, jei tau mano botagas reikalingas, — atsakė Barkus net nepakeldamas galvos.

— Tpruu... — sustabdė Jurgis arklius, nušoko nuo rąsto ir priėjęs arčiau ištraukė Barkui botagą iš rankų, ...šmaukšt, šmaukšt, pastarajam botagu per pečius, — «dabar žinosi, kaip reikia klausyti vyresnio» — pridėjo bernas.

Barkus nesikarščiuodamas atsistojo, pasispiaudė delnus, griebė Jurgį per pusę ir iš lėto pasodino ant griovio krašto,

— Dabar ir tu žinosi, kaip kabintis prie piemens, — pasakė pienuo vėl atsisėsdamas botago pinti.

Jurgis ne tik «sužinojo», bet jau savo jėgomis nebegalėjo atsikelti. Vyrai, kurie kartu su juo važiavo kitais vežimais, turėjo jį pakelti, pasodinti ant rąsto ir nuvežti namo. Jurgiui lūžo du šonkauliai ir jam teko ilgoką laiką pasigydyti lovoje.

Barkus lengvai ištiesdavo naują pasagą - šito nei vienas vyras visoje apylinkėje padaryti negalėjo. Bet šiaip Barkus, nežiūrint jo nepaprastos jėgos, buvo draugiškas, ramaus būdo, negėrė - mėgo skaityti laikraščius ir knygas, kalboje buvo taupus ir protingas. Kariuomenėje baigė puskarininkų mokyklą ir šoferių kursų. Prieš karą tarnavo šoferiu Vilniuje prie vieno malūno. Bolševikams bėgant iš Lietuvos, jis su savo sunkvežimiu buvo paimtas vežti raudonųjų komisarų mantą ir turėjo išvažiuoti Rusijos

gilumon. Paskui, kaip «tarybinis pilietis» buvo mobilizuotas ir paskirtas į šarvuočių dalinį. Dalyvavo mūšiuose prie Stalingrado, pervaziavo su savo tanku per Lietuvą vydamas vokiečius, mušėsi Berlyne. Tapo apdovanotas ordenais ir žvaigždėmis už drąsą ir sumanumą kovos metu.

Jogaudas žinojo, kad Barkus prieš karą simpatizavo raudoniesiems ir priklausė jų slaptai organizacijai. Todėl važiavo tylėdamas. Pirmas prakalbėjo Barkus:

— Man milicijos viršininkas sakė įspėti tavę, Jogaudai, kad tu nesirodytum Varėnoje. Pastebės enkavedistai, areštuos, ir vėl atsidursi ten iš kur parėjai.

— Kaip... milicijos viršininkas sakė įspėti? Nesuprantu! — nustebė Jogaudas.

— Taip. Jis yra mūsų žmogus.

— Kaip tai jūsų? Aš čia nieko nesuprantu!

— Ne jūsų, o mūsų - tavo ir mano. Jis yra lietuvis. Ar dar nesupranti?

— Bet, tu Barkau, kiek aš žinau...

— Nori pasakyti buvau komunistas. Taip. Aš buvau susižavėjęs ta ideja. Ir dabar ant popieriaus skaitausi kompartijos nariu. Turiu partibilietą. Tačiau širdyje jau nesu joks komunistas nei Kremliaus budelių pakalikas.

— Bet nevisi dar taip galvoja kaip tu Barkau, — pertraukė jį Jogaudas.

Barkus užgesinęs šviesas sustabdė sunkvežimį ir pasakė:

— Turėk kantrybės, paklausyk manęs. Yra tiesa, kad ne visi taip mano kaip aš. Ar pats manai, kad aš negalėjau padaryti karjeros? Jei tik būčiau norėjęs, galėjau senai būti apygardos komisaru, arba dar aukščiau užkopti.

Tačiau jokios karjeros raudonoje viršenybėje daryti aš nenoriu. Kol Stalinas, ir jo visa Kremliaus banditų gauja, komunistus nebuvo pavertus į išgamas ir darbo žmonių išdavikus, šventai tikėjau jų skelbiamajai demagogijai.

Kremliaus avantiūristai užsidėję liaudies draugų kaukę ne tik mulkina plačiąsias darbo žmonių mases, bet jie taipogi visomis priemonėmis verbuoja iš tų žmonių tarpo, kurie, «dirba - daro» visuomenės nuomone; tai yra iš taip vadinamos buržuazinės inteligentijos: žurnalistų, rašytojų, mokslininkų, artistų, tapytojų, o taipogi idejiniai užburtų kvailių arba papirktų niekšų. Kremliaus uzurpatoriai tikisi Raudonosios Armijos ir penktosios kolonos pagalba nuversti visame pasaulyje demokratinę valdžią, o paskui pakorę savo lengvai apdumtus pakeleivius - tautas pavertti vergais be vilties, ir tokiu būdu tapti besąlyginiais viso pasaulio viešpačiais.

Pamačiau kas darosi. Užteko. Ne aš juos, bet jie mane apvylė. Pasiklausius jų propagandos iš tolo, viskas gražu - rojuje geriau būti negalėtų. Tačiau praktikoje, iš arti, tikras raudonasis pragaras. —

Barkus žinodamas, kad Jogaudas jo neišduos kalbėjo atvirai:

— Aš jau senai būčiau su partizanais miške, — tęsė jis toliau, — bet gavau įsakymą iš partizanų štabo likti vietoje, nes čia irgi savi žmonės reikalingi. Žūna Lietuva. Viską apvertė aukštyn kojomis, banditai! Kiek žmonių išvežė į Solovkų salas, Sibirą, - tiesiog baisu! Išnaikins lietuvius visiškai. Išvežtųjų vieton gabena kirkižus ir visokius kitus azijatus. Atima iš ūkininkų paskutinį grūdą. Ima gyvulius. Užpila šulinius, išima langus ir duris, kad priverstų ūkininkus

dėtis į prakeiktus kolchozus..

Arkliai vos paeina. Priežiūros nėra... Vežimai ant trijų ratų... Nei pavadžių, nei pakinkutų. Gyvuliai nyksta. Žmonės irgi nyksta. Namuose visi indai prakiuro, vienos šukės - nei šaukšto, nei peilio negalima nusipirkti.

Žibalinį lempų visai nėra; net stiklo negausi lempai. Žmonės sugrįžo prie balanų. Moterys viena pas kitą vaikšto ugnies skolintis. Nėr kuo pečiaus užkurti. Degtukų keperatyvas tik retkarčiais gauna. Patys beveik pliki - basi.

Tai štai tau ir raudonasis rojus! Pamačiau -- atsidžiaugiau. Manau, dabar supranti, kodėl aš pakeičiau savo įsitikinimus ir nuomonę, ir prisidėjau prie partizanų patrijotinės išlaisvinimo kovos. —

— Ar, tu, Barkau nuoširdžiai kalbi? Tu tikrai su partizanais?...

— Taip!... Aš pasirinkau kovos kelią už mano Tėvynės ir tautos laisvę. Nenoriu čia matyti nei vokiečių, nei lenkų, nei kacapų ir jų komunizmo. Tegul nešdinasi iš kur atėję. Mes patys savo žemėje, ir be jų visų! —

Jogaudas klausėsi liūdnai žiūrėdamas į tamsoje pilkuojantį, dulkiną vieškelį ir kada Barkus nustojo kalbėti, susirūpinusiu balsu paklausė:

— Tai kas man dabar daryti?...

— Tuoju sužinosi. Aš viską pergalvojau, sužinojęs kad tu sugrįžai, — pasakė Barkus.

— Sakyk! — ragino jį Jogaudas.

— Tuoju privažiuosim Liepkalnių mišką. Algiukas nuves tave pas senį Kernių, o tas žinos kur tave toliau nuvesti reikia.

— Kur?... — nerimavo Jogaudas.

— Pas partizanus; negi į vakaruškas manei? Kitos išeities, brole, tau nėra.

Dėkis prie mūsų, taip kaip stovi. Nustoti nieko nenustosi - nieko neatsinešei į šį pasaulį ir nieko nenusineši. Jei jau žūti, tai savo bočių žemėje. Geriau mirti laisvam stovint, negu gyventi vergu atsiklaupus, arba Sibiro taigose supūti!

— Gerai! Tavo tiesa, Barkau. Aš irgi tos pačios nuomonės, kad tas nevertas laisvės, kas negina jos. Tai šventa ir nenuginčijama tiesa, — sutiko Jogaudas.

Po kiek laiko sunkvežimis vėl sustojo.

— Dabar, jūs čia išlipsit. Toliau Algiukas žino kelią. Aš sugrįždamas paimsiu jį atgal, — pasakė Barkus.

Jogaudas išlipo iš kabinos, pasiėmė ryšulį ir lazda. Algiukas nušokęs nuo viršaus stovėjo čia pat.

Trumpas — «Sudiev» — ir kietas rankų paspaudimas. Jie atsisveikino.

— Jogaudai! — Negarsiai pašaukė Barkus, jau tam bežengiant pirmyn. Pastarasis sustojęs pasisuko.

— Štai paimk, — pasakė Barkus, laikydamas kažką, per langelį ištiestoje rankoje. Tai buvo 9 kalibro FN, belgiškas pistoletas, su keturiomis apkabomis ir šovinių maišelis.

Jogaudas paėmęs pistoletą ir šovinius pasilenkė prie Barkaus ir jie nuoširdžiai pasibučiavo. Dar vienas trumpas ir kietas rankų paspaudimas ir jie be žodžių jautė, kad padarė sąjungą - žūti ar gyventi!...

Barkus sujungė sąkabą ir mašina nuriedėjo pirmyn. Algiukas ir Jogaudas stovėjo, kol prožektoriu šviesa dingo už pasisukimo. Paskui peršokę griovį pasileido tiesiai per laukus.

Priešakyje stovėjo juodas miškas. Tamsi naktis apsupo juodu.

★

Kelyje Barkui teko kelis kartais taisyti - klijuoti sunkvežimio ratų gumas ir reguliuoti išsklerusią benzino pompą. Jis sugaišo tam reikalui keletą valandų.

Karštai švietė saulė. Ore jautėsi tas šviežumas, kurio taip trūksta miestuose. Laukai, tartum, šypsojosi, skęsdamami gausiame ir sodriame žalumyne.

Buvo dešimta valanda ryto. Septintame kilometre, pakeliui, nuo Varėnos miesto, Barkus pavijo keistą procesiją - gurguolę, išsitiesusią vieskelyje per du kilometrus.

Priešakyje gurguolės jojo vietinių kaimūrusai - vadinami burliokais - kacapais, jauniaikomjaunuoliai, ant atimtų iš ūkininkų arklių.

Kiekvienas iš jų buvo persijuosęs, skersai per petį, raudonu kaspinu ir rankose turėjo po juodą bažnytinę gedulingą vėliavą. Du iš jų laikė ištemptą ant baslių baltą paklodę, kurioje raudonomis raidėmis buvo užrašyta:

«Kova už duoną - kova už socializmą».

«Nė vieno grūdo spekuliantams - visus į kartuves».

«Mirtis buožėms - tegyvuoja kolūkiai».

«Paskutinį grūdą atiduosim mokytojui - tėvui - draugui Stalinui ir motinai Kompartijai».

Paskui važiuojo keletas vežimų, kuriuose sėdėjo moterys, vaikai ir vyrai visokio amžiaus. Moterys klykė nesavais balsais. Nuo riksmo plaukai šiausėsi ant galvos.

Užpakalyje klykiančių,ėjo dūdų orkestras ir griežė laidotavių maršą.

Po to, užpakalyje orkestro, virš dviejų šimtų vienkinkių ir porinių vežimų kolona. Vežimai buvo prikrauti maišų. Viduryje gurguolės viename vežime, ant karties, kabėjo raudona vėliava su piautuvu ir kūju. Kituose vežimuose, ant tokių pat pagalių buvo matyti Stalinio, Lenino, Markso, Engelso, Sniečkaus, Paleckio, Venslovos, Gėdvilos ir kitų liaudies "herojų" paveikslai.

Barkus Nustebintas, tokių niekur pasaulyje nematytų reginių, paklausė užpakalyje procesijos einančios moterėlės:

— Kas čia per do velnias? Ką tas viskas reiškia? —

— Tai "raudonoji gurguolė", veža atiduoti grūdų pyliavą "ponui" Stalinui — paaiškino moterėlė, matyt, nenorėdama pripažinti Staliną "draugu", pavadindama jį "ponu".

Barkus sustabdė sunkvežimį ir pasakė:

— Sėskis, motin, pavėžinsiu. Bus arčiau! —

— Dėkui, dėkui, sūneli... — kalbėjo moterėlė, lipdama kabinon. — Geras esi, tuoj pažinti galima, kad!.. — tęsė senelė,

— Kaip pažinti? — teiravosi Barkus.

— Kad nesi sūnau toks, kaip tie, štai, kur su vėliavom joja. Bedieviai!

— O ką reiškia tos vėliavos, orkestras ir tie žmonės, klykiantieji vežimuose? — teiravosi toliau Barkus.

— Ten, sūnau, tie laurai, veža tuos, pas kuriuos rado miltų arba grūdų paslėptų duonai. Atėmė viską, net vištoms palesti pasturlakų nepaliko.

Girdi, eikit į kolchozus, ten visko gausit, gyvensit kaip tie "ponai". Žmonės jau matė ir

žino kaip "tie ponai" kolchozuose gyvena, todėl ir nenori geruoju prie jų dėtis, — kalbėjo moterėlė nesivaržydama, matyt, visiškai Barkaus gera širdimi pasitikėjus.

— Va, tęsė ji toliau, — aną dieną į Pakalniškių mokyklą atvažiuojo motociklu, toksai gražiai apsitašęs ponaitis, sakėsi mokyklų inspektorius... Liepė sušaukti iš visos apylinkės mokyklų vaikus. Davė vaikams saldainių. Gražiai kalbėjo. Žadėjo vaikams kinematografą parodyti. Bet jie užtai gražiai jam aprašysią, kur reikia grūdus slėpti, kad juos atėję ieškoti nesurastų. Ką tėveliai kalba apie draugą Staliną? Kas iš kaimo pas partizanus miškan išėjo.

Mažiukai, nesuprasdami nieko blogo, tokių pažadų suvilioti, kaip kuris mokėjo, ir ką žinojo, parašė. Žinoma, gudresni suprato, kad čia gali būti negerai. Tačiau dauguma patikėjo "mokyklų inspektoriumi".

Dar vaikai nesusėdėjo namon sugrįžti, kaip burliokai iš Makaruvkos užpuolė ūkininkus grūdų ieškoti ir pas daugelį atrado, pasinaudoję vaikų aprašymais: tarp lubų, klojimuose užkastus, po medžiais, tvartuose po mėšlu.

Dabar juos ten ir veža. Kiti išsigandę patys atidavė ką turėjo. Pone Dieve, ar jau svieto galas atėjo? Ir už ką taip mus baudi? Buvo paliokai, persekiojo, mušė bažnyčiose, po kalėjimus tampė. Atėjo vokiečiai, gaudė, šaudė. Atėjo tie nevidonai, dar blogiau. Visus išnaikins, badu išmėrins, išveš, — skundėsi senelė Barkui.

Pikrautieji vežimai su grūdų maišais pasuko prie bažnyčios, kuri dabar buvo rekvizuota apygardos grūdų pyliavų sandėlio reikalams:

Vėliavininkai su gedulo vėliavomis, vežimai su pasmerktaisiais, sustojo prie NKVD būstinės durų, turgavietėje. Orkestras dabar griežė «Jau pražydo obelys ir kriaušės» - taip vadina ją «katiušą» - - -

Barkus savo sunkvežimį sustabdė prie klebonijos, kur dabas įsikūrė apygardos vykdomojo komiteto pyliavų suėmimo raštinė.

Vykdomojo komiteto pirmininką Gurkiną, Barkus rado už rašomojo stalo, pusryčiaujant. Kiti raštinės tarnautojai baigė suvesti vakarykščios dienos suvežtų pyliavų balansą.

Kieme pasigirdo atvažiavusio automobilio signalas. Ant slenksčio pasirodė ap-komo viršininkas Goldmanas su savo sekretore Dūnia. Goldmanas pamatęs raikomo pirmininką Gurkiną sėdintį už stalo ir skaniai valgantį keptus kiaušinius su lašiniiais, atsisuko į savo sekretorę ir subliovė:

— Štai, kaip, jis užsiima pyliavų išpildymo vykdymu! Tu matai! Jis čia kaž kokius bankietus daro!... o apie planą negalvoja. Ar aš tau nesakiau, kad jis «vreditelis» - kenkėjas.

Sandėlio vedėjas ir kartu pyliavų išpildymo vykdytojas Gurkinas nieko nesakė.

— Tu meskėdala, — rėkė Goldmanas ties pačia Gurkino ausimi — tuojau mesk ir raportuok apie grūdų pyliavos eigą! —

Gurkinas vėl tylėjo ir tęsė toliau valgymą.

— Tu, girdi ką aš tau sakau? — suspiegė Goldmanas, visas drebedamas iš pykčio.

Nepertraukdamas valgymo, Gurkinas lėtai pasuko Goldmano pusėn galvą, ir žiūrėdamas pro šalį prakalbėjo su pajuoka balse:

— Nedraskyk veltui gerklės, jos tau dar prireiks. Na ir žmonių gėdintumeis...

— Aš tuč tuojaus reikalauju ataskaitos apie grūdų pyliavų vykdymą, — sugriaudė Goldmanas visai lygsvarą pametęs. — o ne tai aš tave...

Gurkinas paraudo iki mėlynumo ir atsistojo, bet susigaudęs ramiai prakošė:

Ką tu man? Tu truputį atsargiau, o ne tai aš tave galiu taip pabaidyti!

Barkus galvojo, kad Gurkinas apglušins Goldmaną smogdamas kuo nors per galvą.

Tačiau Gurkinas vėl atsisėdo prie valgio, bet šaukštas jo rankoje drebėjo...

— Draugas Nikicinas, duokite šitam... santrauką, jeigu jūs ją užbaigėt, — pasakė jis sunkiai kvėpuodamas.

Nikicinas padavė Goldmanui vakarykščios dienos pyliavų vykdymo santrauką. Goldmanas sukinėjo ją rankose, prikišdavo prie akių, tai vėl atitraukdavo, bet nieko negalėjo suprasti.

— Kas čia per sposai!? Pažiūrėk tu, Dūnia, — kreipėsi į savo sekretore.

— Čia kažkas yra nesuprantama — atsakė šita.

— O kas ten tokio nesuprantama? — paklausė Nikicinas.

— Skaičiai čia kažkokie laukiniai, — pasakė Goldmanas.

Nikicinas paėmė santrauką.

— Kaip tai laukiniai? Čia viskas tiksliai suskaičiuota. Viskas, kas įplaukė per vakarykščią dieną, įtraukta iki paskutinio kilogramo. O ką suveš šiandien iki pietų, tai bus dar prirašyta.

— Bet štai, čia pas jus parašyta 30.250. Čia kilogramai, ar kas? — klausinėjo Goldmanas.

— Draugas, mes žmonės raštingi ir rašome taip, kaip nurodyta instrukcijoje. Aišku, kad čia ne kilogramai, o centneriai, — paaikšino Nikicinas.

Goldmanas niekaip negalėjo suprasti šitų dalykų. Jis žiūrėjo tai į santrauką, tai į Gurkiną, kuris nervingai tęsė valgymą. Ėjo moteris ir pastatė didelį dubenį bulvinių kukulių su pienu, o paskui ją pauglė mergaitė nešė lėkštę šutintų bulvių su spirgučiais.

— Klausyk, — pasakė Goldmanas gana tauringu tonu, žvairuodamas tai į bulves su spirgučiais lėkštėje, tai į Gurkiną, — pasakyk susimildamas, kas čia per skaitmens? Nieko nesuprantu!

— Draugas, tu žmogus užtektinai nekvailas ir turi suprasti. Čia nieko nėra suklastota,

(Atkelta iš 6 pusl.)

ir baigiant užaugusiais. Amžiumi vyresnieji turite parodyti daugiau iniciatyvos ir uolumo tiek šventę garsinant, tiek ją ruošiant, tiek vadovaujant jaunesniesiems.

Prieš šimtus metų už tikėjimą persekioti airiai pakriko po platų pasaulį, savo tėvynės Airijos globėjo šv. Patriko šventę pildarė tarsi tautine švente viso angliskai kalbančio pasaulio. Jų pavyzdys tepaskatina lietuvių jaunimą. Ypatingo Lietuvių Jaunimo globėjo šventę ruošti su visu širdies atsidavimu, su visu pasiryžimu, kad ji taptų viso bet kur esančio Lietuvių tautos Jaunimo švente.

Visagalis Viešpats Dievas, kuris yra neišsemiamas malonių šaltinis tebūna gausus ir Jums, Mylimiausias Jaunime, savo malonėmis, tesus-

— atsakė Gurkinas, nepertraukdamas valgio, su kasniu burnoje.

— Reiškia jūs tik per vakar dieną paruošėte grūdų 30.250 centnerių.

— Visai teisingai. Planas perpildytas 14.250 centneriais, o iki pietų įplauks dar daugiau, — patvirtino Gurkinas.

Nuo netikėtumo ir susijaudimo Goldmano veidas apsipykė prakaitu.

— Balandėli, Gurkinai, jei tai teisybė, tu esi genijus. Nėra tokių Sovietų Sąjungoje atsižymėjimų, kuriais už tavo nuopelnus galima būtų tau atsilyginti. Tai tikras stebuklas. Mes visoje apygardoje tikėjome surinkti ne daugiau 9.000 centnerių.

— O tu vis dar netiki, teisybė, ar ne - galima ar negalima? Juk tu tada susirinkime grąsinai man net išmetimu iš kompartijos už neišpildymą plano. Ar į jo realybę tu vis dar netiki? — paklausė Gurkinas.

— Draugas Gurkinas, prieteliau, tu pats mane supranti, kad neprispaudus, nieko nedasimusi! —

— Reiškia, pagal tave, tikrai baimė galima imti? Tai tavo būdas? Niekai! Aš įsitikinęs, kad jei tau grąsintų net sušaudymu, tu nepaimtum čia nei tūkstančio centnerių. Kaip matai yra kažkas tokio daugiau negu baimė. Yra metodai, būdai, priėjimai prie reikalo, sistemos ir t. t... Na gerai, kol kas sėskitės ir stiprinkitės, — pasakė Gurkinas visiškai atsileidęs.

— E, Fedka! — riktėlėjo Gurkinas. Ant slenkščio pasirodė spartuolis - smogikas Fedka, apsilvilkęs moteriškais karakuliniais kailiniais, susijuosęs raudona skara, už skaros užkištas nagnas; raudonarmiečio kūgine kepure, užmauta ant galvos ir chuliganiškai perkreipta į dešini šoną; ant dešinės rankovės matėsi taip pat raudonas raištis su užrašu rusiškėmis raidėmis «Brigkom»: kaklas taip gi buvo apsuktas raudonu šaliku.

Fedka stovėdamas slenkstyje, kariškai įsitempęs, pridėjo ranką prie matiko ir atraportavo:

— Pagal jūsų įsakymą, draugas viršininke! Ką įsakysite? —

— Pasakyk tenai, tegul atneša pusryčius dar dviems, na, ir tegul prideda didesnes porcijas.

(Bus daugiau)

tiprina Jus šventame tikėjime. Jūsų viltyje į geresnę visos mūsų tautos ir Jūsų ateitį, Jūsų krikščioniškoje doroje, o ypatingai meilėje: meilėje Dievo, meilėje šventos mūsų Motinos Eklezijos, meilėje šv. Marijos, kurią taip ypatingai garbino šv. Kazimieras, meilėje visiems mūsų broliams.

Visagallo Viešpaties Dievo Tėvo - ir Sūnaus - ir Sventosios Dvasios palaiminimas tengužengia ant Jūsų ir tepasilieka visados.

Juozapas Skvireckas
Kauno Arkivyskupas Metropolitai.

Vincentas Brizgys
Kauno Vyskupas Pagelbininkas.

Vincentas Padolskis
Vilkaviškio Vyskupas Koadiutorius.

LIETUVIAI PASAULYJE

Naujos Deportacijos LIETUVOJE

Kovo 24 d. Madrido radijas (Ispanijoje) lenkų kalba pranešė, kad šiuo metu, pagal jų gautas informacijas, bolševikų okupuotoje Lietuvoje esančios vykdomos naujos didžiulės Lietuvos gyventojų deportacijos. Daugiausia esą MVD-istų suimami ir išvežami Lietuvos vyrai.

Tas pats radijas pranešė, kad vienintelis Lietuvos vyskupas Kazimieras Paltarokas šiuo metu slapstosi Žemaitijos miškuose.

O šių žinių tikrumą galima patikrinti ir pagal kai kuriuos "Tiesos" vasario ir kovo mėnesių numeriuose atspaudintus pranešimus. Ir šiuo metu Lietuvoje visose vietose vyksta ataskaitiniai kolchozų susirinkimai, iš kurių aiškėja (netgi "Tiesa" tų faktų negali užslėpti), kad Lietuvos kolchozų didžiuma yra sulošę bankrotą, yra labai blogai organizuoti, turi labai nedaug galvijų ir dar mažiau pašaro. Yra vietų, kur dėl pašaro stokos turi naikinti galvijus. Bolševikų partija ieško kaltininkų. Žinoma, ji nedrįsta apkaltinti tų kolonistų maskolų, kurie vienu ar kitu būdu vadovavo Lietuvos kolchozams, - kaltininkų ieškoma kur kitur. Pirmoje eilėje spauda apkaltina "buožes" ir kitą nacionalistinį elementą, kurie sabotavę kolchozų darbą ir veiklą. Laikraščiai neužslepia komunistų partijos "teisingų kaltinimų išrauti iš šaknų buožijos likučius", kurie kažkokių būdu pralindę į kolchozus.

Panašiu būdu kaltinama ir katalikų dvasiškija. Ji vadinama "reakcionieriška ir kapitalistiška". Dažnomis progomis negailima šiurkščių žodžių ir Vatikanui.

ZAGARĖS BARBORA

ZENONAS IVINSKIS, Roma

Kitos Tautos Ir Mes

Šventieji Metai Romoje eina pilnu tempu. Kasdien čia matai šimtų šimtų piligrimų, plūstančių į šv. Petro Baziliką. V. j. kas antrą trečią sekmadienį skelbiama palaimintieji. Balandžio 23 d. buvo paskelbta pirmoji Jubiliejaus Mėtų šventoji, prancūzė Marija Rodat. O toliau eis dar keletas italų, prancūzų, ispanų... Taip ir suskauda širdį, kad vadinamoji Šventoji Lietuva teturi formaliai vos vieną pripažintą šventąjį, jeigu neskaityti Bobolos.

O tokių kandidatų į šventuosius mūsų žemėje tikrai yra. Turime tik apdairiai pasižvalgyti. Lenkai yra tuo atžvilgiu rūpestingesni: jie pvz. nori kanonizuodinti Jadvygą Jogailienę. Jau

prieš dvyliką metų yra prasidėjęs judėjimas: buvo sudaryti net parapijiniai komitetai, renkamos aukos, leidžiamos brošiūros ir t. t. Karas tačiau tas pastangas užtęsė. Nors kanonizacijos byla dar nėra pasiekusi Romos, bet vienas lenkų žurnalas «Osservatore Romano» (1949. 9. 16) paskelbė apie Jadvygą pilną entuziazmo straipsnį («Viena nekanonizuota šventoji»), kuriame Lietuvos atžvilgiu neapseita be žymių klaidų ir tendencijų.

Kankinių Žemė

Mums reikėtų irgi atyžčiau dirstelėti į praeitį bei gyvenimą ir iš to punkto. Nejaugi ta šventoji Lietuva teturi tik vieną šv. Kazimierą, apie kurio gyvenimą vis dar nepajėgiame surasti niekur daugiau žinių? Žinoma. šiandien, turbūt, tėvynėje, kada daugybė kenčia ir lieja kraują už tikėjimą, už savo įsitikinimus, atsiras naujų palaimintų ir šventųjų. Bet jų, atrodo, buvo ir praeityje.

Kun. prof. St. Ylos straipsniai «Drauge» (sausio mėn.) kur jis kalba apie 8 kandidatus į Lietuvos šventuosius, duoda progos kalbėti pasakyti remiantis Vatikano ir Jėzuitų archyvais, apie tris: apie Andrių Rudaminą, vysk. Merkelį Giedraitį ir Žagarės Barborą. Tuo kart tik apie ją trumpai tekalbėsime. Turimas kuklias žinias, galbūt, papildys naujos, kurios kada nors turėtų būti aptiktos keturiuose Romos archyvuose, kur dar daug neištyrinėtos medžiagos apie mūsų kraštą.

Bolševikai Išgriovė Jos Kapą

Žagarės Barborą žmonės nuo neatmenamų laikų laikė šventąją. Per atlaidus prie jos karsito susirinkdavo dideli būriai žmonių iš tolimų parapijų. Barboros prašydavo užtarimo, malonių, meldavosi, darydavo apžadus, keliais prie karsito eidavo. Jos kūnas buvo laikomas nedegančiu. Ir taip ėjo iš senų senovės. Taip pasakojo seneliai anūkams, tėvai vaikams. Žmonėse visada buvo nepajudinamas tikėjimas, kad Barborą yra šventa, kad yra įvykę daug stebuklų. Visi apie ją kalbėdavo su didele pagarba ir pietizmu. Tik bolševikų pirmos okupacijos metu (1940 9 mėn.) pikti žmonės išgriovė jos kapą. Bet Barboros kultas ir toliau plačiai sklido. O ėjo jis iš gilių senovės.

Vysk. Tiškevičiaus Raštas

Prieš 195 metus Žemaičių vyskupas Antanas Tiškevičius (vyskupavo 1741-1762) nusiuntė Romon savo platų pranešimą apie dieceziją. Tą faktą pamini ir Valančius savo žemaičių vyskupystėj (I, 221): Wiskups Antons jau senatwie, aprasze lotiniszkaį wisą Žemajtū wiskupistę ir tą apraszą nusiunte Benediktū XIV, popiežiūį i Rima». Valančius dar pridėda, kas tas «apraszas» niekuomet nebuvo spausdintas, bet jį (nuorašą) tebeturįs vienas dievobaimingas kunigas.

Iš tikrųjų Romoje yra vysk. Tiškevičiaus labai įdomi diecezijos reliacija iš 1755 metų, kurioje jis, kalbėdamas apie Žagarę, rašo, kad esą būtina paminėti vienos Dievui atsidavusios mergaitės kūną, kuris esąs daugeliu stebuklų pagarsėjęs. Vėliau Tiškevičius smulkiai aprašo septynis stebuklus. Įdomu, kad vyskupas toliau rašo, jog nesą nei vieno žmogaus, kuris žinotų tos mergaitės pavardę ar giminę, bet ji kažkam esanti pasirodžiusi sapne ir pasivadinusį Barbora.

Dabar tačiau žinoma, kad ji buvo bajoraitė. Jos pavardė Umestauskaitė. Tie Umestauskiai Senojoje Žagarėje, kur jau 1523 m. Sirevičius pastatė bažnyčią, turėjo didelį dvarą, apimantį apie 3000 dešimtinių. Tą dvarą XVIII amž. įgijo von Heimanai, kaip Naujoji Žagarėje atsirado plačios Naryškinų nuosavybės (apie 12.000 deš.). Umestauskiai buvo 17-me amž. plačiai išsišakojusi Lietuvoje giminė,ėjusi valstybėje įvairias pareigas. Vienas tos šeimos narys buvo jėzuitas ir pagarsėjo kaip pamokslininkas (mirė 1662 m.)

Iš Karsto Ištrauktas Kūnas

Matyt, šeimoje buvo gilios religijos tradicijos, nors dar apie Žagarę XVII amž. kaime pasitaikydavo pagonybės liekanų.

Vysk. Tiškevičius toliau ir rašo apie tą jaunuose metuose mirusią mergaitę, kad, žmonių tiksliai nepamenamu pasakojimu, esą žinomą, jog vieno baisaus švedų įpuolimo metu buvusi uždegta Žagarės bažnyčia. Mirusieji su karstais buvę nunešti į ugnies laužą ir sudeginti. Bet tos mergaitės kūnas smarkiai siaučiančios ugnies nebuvo pagriebtas; nors buvo liepsnose Jis buvo iš pelenų ištrauktas, ir laikant tokį įvykį įrodymu apie Dievo galią ir mergaitės nuopelnus, jos kūnas buvo padėtas į karstą. Vyskupas rašo, kad jis ir dabar (1755 m.) laikosi nesugedęs. Esąs tik pajuodęs. Tai rodą neabejojamą ugnies ženklą. Rankos ir kojos, tartum pas gyvą žmogų, galima lankstyti. Tas stebuklas labai plačiai pasklidęs. Tad neišgydomų ligų varginami žmonės atvirksta pas Barbaros karstą ir čia patiria malonių. Vysk. Tiškevičius toliau sako, jog reikėtų labai daug rašyti, jei jis nors kiek norėtų paminėti tas ligas, kur žmonės pasveiko. Jis pasitenkinęs 7 naujesniais stebuklais, kaip jis pats pastebi.

Kai Švedai Siautė Žemaičiuose

Vadinasi, jau beveik prieš du šimtus metų Barbora Umestauskaitė buvo žmonėse laikoma šventa, ir tada iš senoėjo apie ją daug pasakojimų. Iš vyskupo reliacijos jokiū būdu negalime nustatyti, kada įvyko tos bažnyčios gaisras. Vienas Sen. Žagarės bažnyčios degimas yra žinomas iš 1605. Tada Rygos jėzuitai Kuršo pasienyje vykdė įvairias misijas. Buvo jie ir Žagarėje. Ir ta proga platokai apašoma, kaip iš degančios bažnyčios buvo išgelbėtas Svenčiausiasis. Jis buvo padėtas vietoje, kur galvijai ganėsi... Aprašoma, kaip ten akmenyje, kuriuo norėta apsaugoti Svenčiausiąjį, buvo vėliau pastebėti du įspausti kryžiukai. Jų ankčiau tikrai nebuvo. Jeigu tame gaisre būtų jau buvęs ir Barbaros kūnas, tai apie tai jėzuitai, kaip apie tuos stebuklingus kryžių ženklus akmenyje, tikriausiai būtų pažymėję, nes jie gana rūpestingai tokius da-

lykus užrašydavo.

Iki Tiškevičiaus laikų dar tris kartus švedai buvo Žemaičiuose: 1626 - 29, 1655 - 60, 1702 - 14. Esame linkę manyti, kad Barbora yra gyvenusi ir mirusi apie 17-jo amž. pusę, to jėzuito Umestausko laikais. Todėl stebuklingas jos kūno nesudegimas galėjo įvykti apie 1655 metus, t. y. tada, kai Jonušas Radvila darė tą išgarsėjusią Kėdainių sutartį. Gal dar bus surasta atsitiktinių žinių tiems spėjimams patikslinti.

Nieko taip pat nežinome, ar toji vysk. Tiškevičiaus reliacija, kurią jau žinojo ir minėjo prof. Totoraitis, yra gavusi anais laikais kokią nors eigą. Pats vyskupas pasitenkino tuo aprašymu ir rodos, nedarė Barbarai kanonizuoti jokių žygių. Tik žmonėse išliko, iki pat mūsų dienų, kartų kartoms gyvas tikėjimas apie Barbaros, kilnios mergaitės, šventą gyvenimą. Tik žmonės vis nepaliovė savo suspaudimuose ir nelaimėse į ją šauktis, keliauti į Žagarę, daryti čia apžadus.

(Draugas)

LIETUVIAI PRANCŪZIJOJE

Prancūzijoje yra dar apie 600 lietuvių ir gal apie 200 legijonierių. Labai maža dalis iš jų yra įsikūrusių šiek tiek geriau, didžiama gyvena diena iš dienos ir dalis jų yra tikrame skurde. Pirmoje vietoje pagalbos yra reikalingi žmonės, kurie nebegali dirbti dėl senatvės, dėl ligos ir jokio socialinio apdraudimo kaip pabėgėliai neturi. Gyvenimas Prancūzijoje yra sunkus. Vienam žmogui pragyventi į mėnesį reikia mažiausiai 15,000 frankų, tuo tarpu darbininkas retai uždirba daugiau kaip 17,000 frankų į mėnesį. Iš jų sutaupyti juodai dienai negali. Kelios dienos be darbo ir jis atiduria vargę.

Pašalpos yra reikalingi taip pat studentai, kurie gauna tik 8.000 fr stipendijos iš Entre-Aide Francaise. Kitaip jų sveikata nuo darbo ir badavimo nukentės, jeigu visai nesugrius.

Be to, Prancūzijoje yra dabar grįžtančių lietuvių legionierių, kurie atkariavę penkis metus Indokinijoje, yra paleidžiami. Dažniausiai jie grįžta be sveikatos. Visi serga paliudizmu, turime jau iš jų 3 džiovininkus, kiti praradę daugiau ar mažiau savo sveikatą. Jų padėtis grįžus yra labai sunki.

MVD Kapitonas Apie Trėmimus

Nesenai Lenkijos partizanai pagavę NVD kapitoną Nosovą, kuris pareiškęs, kad deportacijos vykdomos pagal 1946 metais paruoštą deportacijų planą, pagal kurį visi gyventojai iš 50 - 60 km. pasienio zonos turi būti išdeportuoti į vidurinę Aziją ligi 1950 metų vasaros. "Išvalytasis" ruožas busias padalintas į dvi zonas: "negyvoji zona" 10 km. pločio ir antroji zona 40 - 50 km. pločio. "Negyvoji" zona liksianti visai tuščia. Tos zonos žemė busianti suarta ir suakėta. Antroji zona galėsianti būti apgyvendinta iš Rusijos atgabentais patikimais kolonistais.

Drauge su deportacijomis pradėta sovietinės Maginot linijos statyba Lietuvos-Lenkijos ir Rytprūsių-Lenkijos pasieniuose.

VISAS PASAULYJE

Dabartinė padėtis yra taip pavojinga, kaip ir prieš Pearl Harbour tragediją

Amerikos jūrų laivyno sekretorius Francis Mateus pasakė Čikagoje griežtą kalbą nukreiptą prieš Rusiją ir išpėja Ameriką prieš grėsiantį pavojų pasaulio taikai. Jis sako, kad šian dien tikrai viena šalis gali išprovokuoti tarptautinį konfliktą, tai rusų komunistai, kurie atvirai skelbia, kad jų tikslas yra pasaulio užkariavimas per infiltraciją, jei yra galima, arba per jėgą, jei būtų reikalinga. Jokio kito pavojaus pasaulio taikai nėra. Bet tas pavojus, iš komunistinės Rusijos pusės, yra didžiausias.

Rusija turi didžiausią kariuomenę, didžiausią oro pajėgą, daugiausia povandeninių laivų. Mūsų vienintelis išsigelbėjimas yra tinkamas prisiruošimas karui. Dalyvaujame «šaltajame kare» prieš žiauresnį ir negailestingesnį priešą už Hitlerį. Iki šiol «šaltajame kare» buvome nugalėti. Amerikos visuomenė privalo suprasti, kad esame patatyti prieš labai didelius pavojus ir atsakomybę. Padėtis yra taip sunki, kaip ir prieš Pearl Harbour tragediją. Laimei karas nebuvo pralaimėtas. Taip pat ir dabar nėra pralaimėtas.

Amerikoje yra susektas komunistų planas sunaikinti Amerikos sostinę Vašingtoną, karo atveju su Rusija. Pirmoje eilėje turėtų būti sutrukdytas kongreso ir parlamento veikimas, išsprogdinant jų rūmus, prezidento ir kitų reikšmingesnių pastatų išsprogdinimas bei šulinių užnuodijimas.

Argentina gavo iš Amerikos 125 milijonus dolerių paskolos. Paskola pirmą eilę bus panaudota išmokėti Argentinos skolai Amerikoje. Argentina, anot anglų spaudos, pergyvena sunkų ekonominį krizį. To krizio priežastimi yra ekstravagantiška Perono ekonominė politika ir didelė 1949-50 m. sausra.

Vokietijoje Ruhr krašte, anglių kasyklose įvyko gaisras, kurio metu žuvo virš 50 darbininkų ir nemaža sužeistų.

Bolivijoje sukeltas komunistų perversmas likviduotas.

Čilėje streikuoja pradžios ir vidurinių mokyklų mokytojai, reikalaudami algos pakėlimo.

Praeitą savaitę Maskvoje iškėsi Jungtinių Tautų Organizacijos generalinis sekretorius Trigve Lie. Matėsi su Stalinu ir kitais atsakomingsiais pareigūnais. Ieško priemonių Rusijai gražinti į UNO posėdžius. Rusai atsisakė dalyvauti posėdžiuose kol bus nacionalistinės Kinijos delegacija pakeista komunistinės Kinijos atstovais.

Amerikoje, New Jersey valstijoje, įvyko milžiniškas sprogdimas. Sprogo 600 kg. sprogdamosios medžiagos. Keletas šimtų sužeistų ir nemaža užmuštų.

Prezidentas Trumanas savo laiške Atstovų Rūmams kaltina Rusiją, kad ji vengianti pareigų išeinančių Jungtinių Tautų Organizacijos nuostatų, ir boikotuoja visas pastangas išrišti Kinijos atstovavimo klausimą.

Taikos palaikymas priklauso nuo Rusijos santykių su likusiu pasauliu. UNO privalėtų būti sprendžiami visi tarptautinės politikos klausimai. Jung. Tautų Organizacijos jėga auga nors lėtai, bet pastoviai.

Neužtenka, anot prezidento Trumano, tik sutarčių su rytų bloku (Rusija), reikalinga sudaryti sąlygas, kuriuose laikymasis šių sutarčių būtų pačios Rusijos interesas. Rusija yra nesukalbama. Ji nenori atominės energijos kontrolės, ji stengiasi kiek galint daugiau izoliuotis, ir priešinasi taikos sutarčių pasirašymui su Vokietija ir Japonija.

Kas įvyks per Sekmines, gegužės mėn. 28 d. Berlyne?

Tai dienos komunistai iš anksto ruošia žygį į Berlyną, beabejo su tikslu, okupuoti jį. Apie šį komunistų žygį, vakariečių zonos prefeitas Reuter, komunistų vadams per radio pranešė: «Mes jums patariame, jūsų pačių naudai, sutrukdyti vaikams, per Sekmines vykti vakariečių zonon. Padarysime viską, kad komunistinio jaunimo tarnautojai būtų tinkamai priimti, ir žinotų iš savo pačių patyrimo, kad perversmas Berlyne yra ne galimas. Bet netoleruosime mažiausio incidento mūsų mieste ir ginsime kaip savo, taip ir jų su laisvę. Bet kokiu atveju per Sekmines bus ramu.»

Beabejo, komunistai matydami šitokią vakarinės Berlyno dalies nusiteikimą vengs provokacijų.

Brazilijos ekonominė komisija pasiūlė, kad būtų patvirtinta 2 milijonai kruzeirų, imigrantų įstaigoms, šiaurinėje Brazilijoje, užlaikyti. Tomis įstaigomis naudosis ne tik iš Europos atvykę imigrantai, bet ir brazilai, kurie emigruoja iš šiaurinės į pietinę Braziliją.

Rusija neatsakė į Amerikos protesto notą sąryšyje su dingimu vieno lėktuvo, rusų pašautu Baltijos srytyje. Savo neatsakymą teisina, kad ir Amerika nevisada į jos pareiškimus yra atsakiusi.

Čekoslovakijos pasiuntinybė reikalauja, kad Amerikos pasiuntinybės tarnautojų skaičius Čekoslovakijoje būtų sumažintas iki 12 žmonių.

Perų valstybėje Cuzco miestą, praeitą savaitę, sunaikino žemės drebėjimas. Žuvusių yra 155 asmenis, ir 7000 liko be pastogės.

Amerika, Anglija ir Prancūzija pasiuntė Rusijai protesto notas už organizavimą vokiečių kariuomenės rusų okupuotoje Vokietijos zonoje.

JUNGTUVIŲ REIKALU

Nors naujojoje Brazilijos konstitucijoje yra civilinė metrikacija ir bažnytinės jungtuvės ir turi tas pačias juridines pasekmes, bet iki šiol dar nebuvo išdirbtos tam konstitucijos str. vykdyti taisyklės.

Todėl, šiomis dienomis, Respublikos Prezidentas pasirašė, parlamento priimtą, dekretą kuris nurodo nucstatus, taisykles kuriomis bažnytinės jungtuvės turi juridinės galios. Taip pat ir prieš šio įstatymo paskelbimą, bažnytinės jungtuvės turės juridinės galios. Taigi, katalikams pakaks bažnytinių jungtūvių.

Bananų ūkis Brazilijoje pergyvena sunkų krizį. Neturi kur eksportuoti. Lig šiol didžiausias pirkėjas buvo Argentina, bet šiems metams nepasirašyta prekybos sutartis. Nemaža bananų ūkių susilikviduos, nes pajamos nepadengia įdėtų išlaidų. Nebent greitai laiku būtų atrastos rinkos užsienyje.

Brazilijoje šiais metais nepaprastai gerai užderėjo ryžiai. Jų kainos irgi yra kritusios, bet turint užsienyje stiprias rinkas, laukiama kainų pakilimo.

Amerikoje suimtas dar vienas atominės paslapties išdavėjas rusas. Tai Harry Gold. Jis dirbo atominės energijos dirbtuvėse Los Alamos. Gold yra gimęs Sveicarijoje 1910 m. Jo tėvai yra rusų imigrantai. Amerikon nuvyko 1914 m. Jis palaikė ryšius ir siuntinėjo žinias Londone suimtam atominės energijos specialistui Fuhs, kuris irgi yra Maskvos šnipas.

Austrijos vyriausybė panaikino mirties bausmę. Konstitucijoje mirties bausmė nėra numatyta, bet po paskutinio karo, siaučiant plėšikavimui, ji buvo įvesta.

Bolivijoje paskelbtas apsiausties, karo stovis. Vyriausybė nusprendė atimti pilietines teises asmenims, priklausantiems ekstremistinėms organizacijoms.

Praktiškai šis įstatymas nukreiptas prieš komunistus.

Neužilgo Vašingtone, Čikagoje ir kituose didesniuose miestuose bus aviacijos manevrai ir įscenuotas atominis karas, kad gyventojai būtų parengti karo atvejui.

Prancūzijoje siautė smarkios audros su ledais, ir sunaikino daug pasėlių.

Birželio mėn. pradžioje Kopenhagoje susirinks tarptautinis socialistų kongresas.

Amerikos parlamentas nubalsavo dar dviems metams pratęsti privalomą karo tarnybą.

Berlyne, tiek vakarų tiek rusų zonoje yra sustiprinama policija prie zonų sienų, kad sukliudyti išiveržimą fanatikų komunistų, kurie gegužės 28 d. suvažiuos Vokietijos sostinėn.

Argentinos karo misija lankosi Amerikoje.

Kuboje šiais metais cukraus derlius bus didelis. Numatoma cukraus perteklius.

Amerikos vyriausybė patarė savo piliečiams gyvenantiems Formozos saloje, ją apleisti, nes komunistų puolimo metu, Amerika neturės galimybės savo piliečiams teikti reikalingos globos.

Tito suskaldė Ispanijos komunistų partiją. Vieni pasiliko ištikimi Maskvai, o kiti nuėjo su Tito.

Rusija atmetė Amerikos, Anglijos ir Prancūzijos notą, liečiančią organizavimą karinės policijos rusų okupuotoje zonoje. Spėjama, kad su organizuota ir ginkluota pajėga norima

Nepraleiskite

Puikios

PROGOS

Atsilankyti į trumpą —
dviejų dienų

F E R M O Š Ė L I

Vila Zelinoje, prie seselių vienuolyno, birželio mėn. 3 ir 4 dienomis.

Šeštadienį pradžia 16 val. ir pabaiga 22 val. Sekmadienį pradžia 15 val.

Pelnas skiriamas bažnyčios ir mokyklos naudai.

Prašoma, kas turi fantų įteikti vienuoline arba klebonijoje.

Čia galėsi skaniais užkandžiais pasivašinti ir prie alučio savo reikalus aptarti.

Įėjimas (iš Rua Seis pro didžiuosius vartus) tik

2 kruzeiu.

LIETUVIAI iš visų priesėčių kviečiami atsilankyti!

sukelti civilinis karas Vokietijoje. Bet nevisada viskas eina sulig iš anksto numatytu planu.

Numatoma, kad povandeninis laivas varomas atominė energija bus pastatytas tik po penkių metų.

Numatoma, kad rusų zonos socialistų - komunistų partija prisidės prie kominformo.

Lietuviai BRAZILIJOJE

SMERKTINAS APSILEIDIMAS

Prieš karą, mūsų kolonijoje, lietuviškose mokyklose visi dėstomieji dalykai buvo dėstomi lietuviškai ir portugališkai, o mokėstis už mokslą tebuvo porą kruzeirų, mokyklos sargo algai apmokėti, o vis delto atsirasdavo lietuvių tėvų, kurie savo vaikus nesiųsdavo į savas mokyklas.

Karo metu reik lai pasikeitė. Visuose mokyklose turėjo būti dėstoma tik portugalų kalba, o lietuvių kalba galėjo būti tik kaip dėstomasis dalykas, ir tai neprivalomas. Taip yra ir šiandien. Tik tenka apgailestauti, kad bent pusė lietuvių tėvų visai, arba maža dėmesio kreipia į lietuvių kalbos pamokas. Vieni jas palieka pačių vaikų nuožiūrai: jei nori gali lankyti ar nelankyti. Kiti net draudžia. Girdi, vaikui būtų sunku dvi kalbos mokytis.

To viso pasekmė yra ta, kad tik 30%, galinčių lankyti, lanko lietuvių kalbos pamokas. Kodėl taip yra? Tai ženklas silpnos tautinės sąmonės, neįautrumas Lietuvos reikalams.

Tą patį galima pasakyti ir apie chorus. Nors chorams sąlygos yra palankios, turi prityrusius chorvedžius, naujų choristų vėjus sunkiai eina. Jei dar prie to viso pridėsime didelį procentą mišrių vedybų, tai galutinėje sąskaitoje gausime ne labai džiuginantį vaizdą.

Jei dar norime lietuvių išlaikyti, pradėkime nuo jaunosios kartos siųsdami į lietuvių kalbos pamokas. Čia yra išeinamasis taškas.

Ir Vila Zelinos Eilė Atėjo...

Vila Zelina ir Vila Bela tirštai apgyventas priemiestis. Tačiau miesto savivaldybės užmirštas. Sausros metu debesys dulkių, o lietaus metu ne tik automobiliai ir sunkvežimiai bet ir asilų traukiami vežimai nejudą. Gatvės tamsios, nėra kanalizacijos vandens.

Buvo visokių pažadų. Bet pažadai, pažadais ir pasiliko. Ne-

žiūrint pastangų nesekmingumo, oficialiųjų įstaigų durys nebuvo sustota klibinti. To pasekmė, gegužės mėn. 19 d. į Vila Zelina atsilankė São Paulo miesto prefeitas Dr. Lineu Prestes. Vaikščiojo V. Zelinos gatvėmis, aplankė bažnyčią, parapijos mokyklą, s e s e l i ū pranciškiečių vienuolyną, vaikų darželį. Žodžiu susipažino su padėtimi vietoje, ir davė konkrečių pažadų, butent: greitai laiku išgrįsti Vila Zelina ir aikštę prieš bažnyčią. Taip pat sujungti 8 ir 13-tą gatvę su Cirilmes V. Beloje ir apšviesti Av. Zelina. Tikimės, kad šiuokart duoti pažadai bus ištesėti.

A+A majoro Alfonso URBONO Antkapio Pašventinimas

Įvyks birželio mėn. 4 d. (sekmadienį) 4 val. po pietų Vila Mariana kapinėse.

Pereitų metų gegužės mėnesio 22 d. pasimirė S. Paulo mieste Vila Zelinoje majoras Alfonso Urbonas, kuris buvo atvykęs į Braziliją iš Anglijos. Brazilijoje velionis išgyveno vos porą mėnesių. Jau buvo bepradedęs pirmuosius žingsnius savystovaus gyvenimo naujame krašte, bet staigi mirtis sutrukdė velionies planus. Lietuvių emigrantų savišalpos būrelio pastangomis, surinktomis aukomis, buvo pastatytas ankapis Vila Mariana kapinėse, kur velionis yra palaidotas. Antkapis bus pašventintas š. m. birželio mėn. 4 d. sekmadienį, 4 val. po pietų. Velionies draugai ir pažįstamieji yra kviečiami atsilankyti šiose iškilmėse pagerbti A.A. Alfonso atsiminimą. Velionis per trumpą laiką S. Paulo lietuvių kolonijoje įsigijo daug simpatijų kaip tauraus ir širdingo charakterio žmogus ir patriotas lietuvis.

«M. L.» skaitytojas ir bičiulis Julius Guiga, trims mėnesiams fabriko «Atlas» yra komenda-

ruotas, tarnybos reikalais į Porto Alegre.

Teko patirti, kad muzikas Al. Ambrozaitis neužilgo persikels į São Paulo nuolatiniam apsigyvenimui ir vadovaus Bendruomenės chorui.

Yra didelis trūkumas lietuvių kalbos pamokoms vadovėlių. Jei kas jų turėtų, prašomi paroduoti ar paaukoti. Įteikti galima V. Zelinos mokykloje ir klebonijoje.

Yra ir luvusių mokinių, kurie nors mokyklos jau nebelanko, bet vadovėlių nesugražino.

Prašomi kaip galint greičiau gražinti.

Antanas Kairys, prieš keletą mėn. V. Zelina rua 7, 50, atsidarė savo dviračių pardavimo ir remontavimo įmonę, ir gana gražiai progresuoja. Mūsų tautiečiui linkime ir toliau ko geriausios kloties.

Rio de Janeiro lietuviai ruošiasi minėti birželio 14 d. Minėjimą ruošia Lietuvių S-ga «Dainava».

Gautas «Aidų» 4 nr.. Yra daug įdomios ir aktualios medžiagos.

P. Zieziš yra didelis lietuvių kultūros reikalų ir «M. L.» rė-

mėjas. Gyvenantis Rio de Janeiro, šiomis dienomis lankėsi S. Paulyje, ir šia proga užsiskakė «Aidus» ir «Atetį». P. Zieziš yra prekybininkas ir biznio reikalais toliau išvyko į Paraną.

„SUDRUMSTAJA RAMYBĖ“ pastaciaus

ALFONSAS ŽIBAS — Režisierius

Veikalo meniškiosios visumos atžvilgiu pasisekimas pareina nuo visų artistų įdėtojo darbo ir pastangų suderinimo. Ir šį kartą pasiektas darumas, vaidybinių asmenybių išrutuliojimas ir scenos vaizdų gyveniskumas, parodė didelį režisūros pastangų laimėjimą. Vaidybos Studijai linkėtina nesustoti!

BRONIUS GUIGA

Senajo bajoro Tvirbuto rolėje parodė didelį sugebėjimą interpretuoti gautąją rolę. Iškeisdamas savo asmenybę į senio Tvirbuto, užsirekomendavo geru aktoriumi.

Dailininkas - ANTANAS KAIRYS

Jo dekoracijos mus perkėlė į senąją kleboniją, kur nors prie jūsų pačių ar kaimyninę parapiją. Jo dailės dėka, veikalas įgijo tą gyvenimišką tikrovę, kuri, tartum, «įrėmina» pačio veikalo eigą. Tai brangi talka!

Gegužės mėn. 13 d. São Paulo lietuvių kultūros istorijon buvo įrašytas dar vienas laimėjimas. Buvo suvaidinta laikraščio «Mūsų Lietuva» ruoštamė vakare, Alf. Žibui vadovaujant P. Vaičiūno psichologinė drama «Sudrumsta Ramybė».

Veikalas mėgėjų teatrui nėra lengvas. Tačiau kruopštus artistų ruošinasis trukęs apie pusmetį laiko sukūrė atbaigtus tipus. Prie viso reik dar pridėti skoningą scenos įrengimą, dailininko A. Kairio dekoracijas.

Veikalas nors ilgas, bet žiūrėtojams nebuvo nuobodus. Artistų judesiai buvo sekami akyliai. Ten, kur buvo juokinga skaniai nusijuokdavo, o tragiškiausiais momentais salėje viešpatavo tylą ir rintis. Kartais su kurti atatinkamas tipas nėra lengva, jei jis paties autoriaus

VACYS PUTVINSKAS

Būdamas statybos techniko Banaičio rolėje, davė darbštaus ir gabaus jaunuolio tipą. Gerai dirbo, gerai gėrė; per gėrimą pateko į nelaimę prie statybos. Atsžadėjo nuo gėrimo, bet tada pateko į Marytės žabangus. Žmogus taip ir neišsisuko nuo savo likimo...

STASĖ KAMANTAUSKAITĖ

Nelauktai gražiai išpildė Marytės rolę. Buvo tikra kaimo Marytė, kliebonijoje užauginta, visiems paslaugi, viską savaip suprantanti, naivi bet ir savaip sumani. Pro visą tą gerai suvaidintą naivumą, ji pajėgė prisiderinti prie statybos techniko Banaičio ir sukurti savo šeimą, įtikinamai išpildydama nelengvą vaidmenį. Jaučiama žymi vaidybinė pažanga.

nera pakankamai išryškintas ir psichologiškai pagrįstas. Tokių spragų yra ir "Sudrumštoje Ramybėje", kaikuriuose vietose jaučiama dirbtinumo. Tai savaime suprantama, nes autorius rašė Blaivybės Draugijos paskelbtam konkursui. Tokiais momentais yra labai lengva prieiti prie dirbtinumo, nes rūpinamasi, kad veikalas atitiktų tam tikras idėjas, tikslus. "Sudrumstoji Ramybė", nors iš vienos pusės yra aktuali savo idėjomis, bet menišku požiūriu yra viena silpnesnių P. Vaičiūno dramų.

Lietuviškoji visuomenė atsilankė gausiai. Josios užsilaikymas buvo kultūringas. Tvarkos prižiūrėjo J. Matelionis, M. Tamaliūnas, B. Šukevičius, H. Valavičius ir kiti.

ALDONA BALIONYTĖ

Jos sukurta Saulienienė, kaipo asmuo, gerai derinosi prie Saulėno. Atrodė, lyg ji nespėja įsitraukti į tą gyvenimo pažangą, kurios srovėn ją isuka vyro laimėjimai ir kilimas aukštyn. Dramos tarinio įvykiai ją tiesiog užgrūna, ir Tvirbuto įsibrovimas į Saulėnų tarpą suvelia jos gyvenimą, lyg audra, kurios ji ne gali nei nukreipti, nei sustabdyti.

Aleksandras BOGUSLAUSKAS

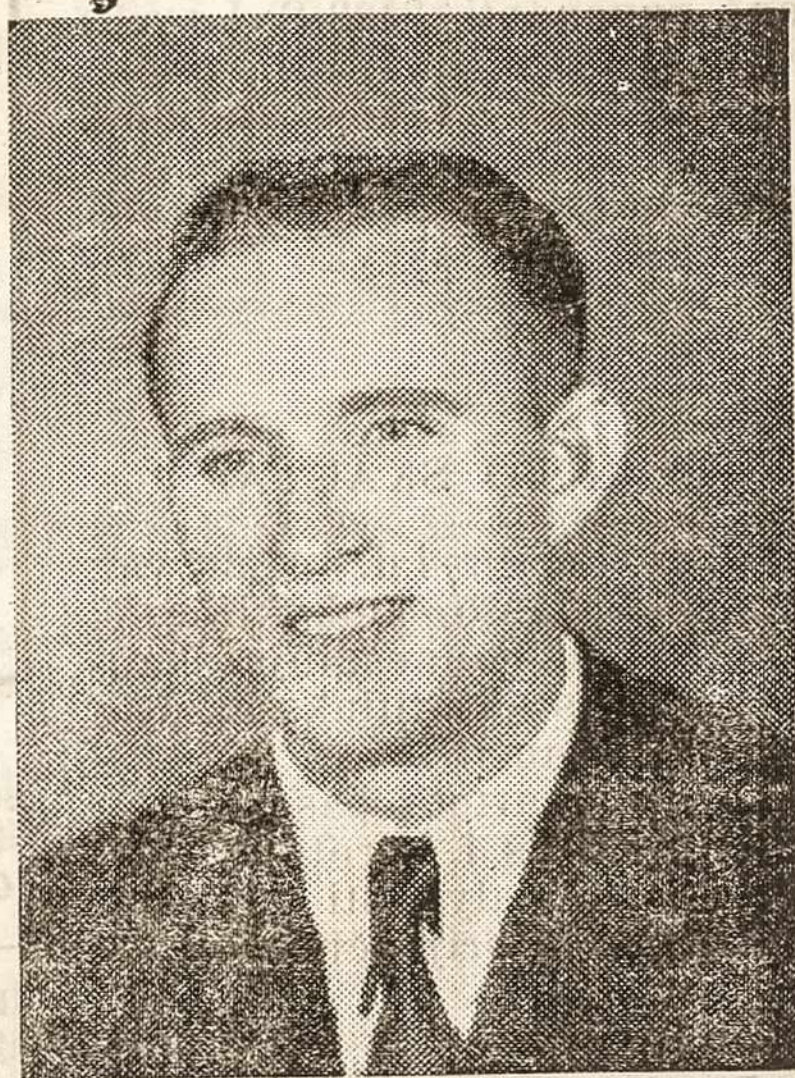
Jaunojo Tvirbuto rolėje parodė neabėjuotiną aktorius pajėgumą. Smuikininkas, muzikas, meniškų polėkių jaunuolis puikiai valdė vaišių scenos ir svečių dėmesį, kaipo aistringas lėbautojas, ir užgėrėjas, kurio ne galima išvengti Užliedamas tau re savo jaunystę, gabumus ir meilę, paskutiniame akte grįžo scenon, perėjęs visus smukimo kelius, kaipo valkata, per degtinę praradęs savo gyvenimą. Šiurpiu realizmu perdavė žiūrovams patį veikalo tragizmo branduolį.

JONAS VALAVIČIUS

Vaidino inžinierių statytoją, sukurdamas iš liaudies kilusio ir tai pačiai liaudžiai Blaivybės Rūmus statančio arkitekto tipą. Lietuviškai paprastas, priklausantis aplinkai iš kurios kilęs, nesireklamuojantis savo pasise-

kimais bei gabumais, atkūrė geros širdies šviesuolį, kokių daug davė savo kraštui lietuvišką šeimą. Dramatinius veikalo momentus perdavė ne išoriniais efektais, o vidaus pergyvenimo formomis.

PETRAS BRASAS

Sukūrė gerą, idealistą kleboną, nuolatos kovojantį už blaivybę. Braso atvaizduotas klebonas buvo labai priimtinas ir įtikinantis. Turint omeny, kaip sunku atvaizduoti žmogų su ypač tinga leikysena ir išore,

Braso vaidyba liūdijo, jog jis idėjo į savo išpildymą daug darbo ir pastangų, buvo labai simpatiškas.

ANTANAS RUDYS

Parodė policijos viršininką Karutį, sutverta iš žalio medžio, kas neretai anais laikais pasitaikydavo. Jis valdė nuovadiją, o žmona valdė ją patį. Vaidmenį išpyldė gerai.

O šiam vaidintojų būreliui linkėtina, kad nenutrauktų šį kultūringą darbą, nes tinkamai suorganizuota vaidyba gali išrežti didelę vagą kultūriniame kolonijos gyvenime. Vaidybos kaip ir dainos menas yra prieinamiausias ir suprantamiausias, vienaip ar kitaip nuteikia žiūrėtojus. Būtų labai pageidautina, kad susidarytų skrajojantis teatras, kuris aplankytų toliau esančias lietuvių kolonijas. Nebūtina tokie vaidinimai ruošti su šokiais. Patalpas būtų galima gauti parapijų salėse. Pavyzdžiui miesto centro lietuviams galima pasinaudoti N. S. Auxiliadora parapijos sale, salėziečių. Casa Verde, ar Vila Anastazijos apylinkėse irgi gyvena po vieną kitą šimtą lietuviškų šeimų. Galima vaidinti dienos metu, sekmadieniais. O antra, su taip ilgai ruoštu veikalu, tik vieną kartą pasirodyti irgi būtų nuostolis. Pasiūlymas vertas rimto apsvaistymo.

Iniciatorius

ONA ZAKAREVIČIŪTĖ

Suvaicino nuovados viršininke žmoną, Karutiene, dideliu pasisekimu. Savo rolę išpildė meisteriškai. Karutienė visas scenas tiesiog atsūdė «linksmybės druska». Publika pateko jos valion, ir juokėsi išvien su Karutiene. Tai didelis vaidybinis pasiekimas.

P a i e š k o j i m a s

Petronėlė Baliūnaitė - Galeckienė gyvenanti, 3433 S. Leavitt str. Chicago 8, Ill, USA, paieško savo broli Vincą Baliūną, kuris prieš daugelį metų iš Gražiškių bažnytkaimio, Vilkaviškio apskrities išvyko į Braziliją.

DĖMESIO SKAUTAI!

Birželio mėn. 4 d. 17.30 val. D. L. K. Vytauto mokykloje V. Beloje, įvyks jaunesniųjų skautų/čių žodis su atitinkama prilažo programa.

Bus pakartota pasaka «Jonukas i. Gretutė»

Kviečiami dalyvauti visi skautų rėmėjai ir prijaučiantieji.

Bendruomenės Choristų

DĖMESIUI!

Choro valdyba prašo visų choristų susirinkti, ateinantį trečią dieną 20 val., repeticijoms, nes norima pasiruošti, birželio mėn. 11 d., dainos ir meno popiečiui.

ALDO BOVE

RUA QUINTINO BOCAIUVA, 70

Telefonas 2-0607

Didelis pasirinkimas šventų paveikslų, bažnytinių rūbų, stovyklų, įvairių devocianalių, vėliavų, žvakių.

KAINOS PRIEINAMIAUSIOS.

ATEIK IR ĮSITIFINK!

Vila Zelinoje pirmoji vaikųčių Komunija bus birželio mėn. 11 d. 8 val. ryto.

DĖKOJAME

Marijai Slautienei, V. Kukučioniui, Mot. Sejūnui, Ant. Greibui, Ant. Kučinskui, apsimokėjusiems ne tik prenumeratas, bet dar paaukavusiems po Cr. 25.00 «Mūsų Lietuvos» reikalingams, nuoširdžiai dėkojame.

«Mūsų Lietuva»

Sv. Juozapo Vyrų Brolijos nariams pranešama, kad birželio mėn. 4 d. pirmą sekmadienį, tuoj po sumos, Brolijos nariai bus fotografuojami ir filmuojami. Todėl prašomi visi dalyvauti, tiek procesijoje, tiek susirinkime.

Praėjusio mėnesio susirinkime procesijos tvarkdariu buvo išrinktas p. Petras Narbutis.

Moterystės luoman ruošiasi - Bronius Kazakevičius su Janina Sataite, o šliubas bus birželio 24 d. V. Zelinos bažnyčioje 18 val.

S-gos Mokyklų Naudai

VAKARAS

Lietuvių Sąjunga Brazilijoje š. m. birželio mėn 10 d.
Rua Lituauia, 67, Moóca, rengia šeiminių vakarą
su vaidinimu ir šokiais.

Statomos dvi trumpos komedijos:

1. "TEODOLINDA"
2. "NAMŲ ŽIDINYS"

Pradžią 20 val. Po vaidinimo šokiai iki 4 val. ryto gro-
jant geram Jazz orkestrui. — Norint turėti atskirą sta-
liuką, reikia iš anksto užsisakyti.

Pakvietimai gaunami pas LSB narius.

Valdyba

Reta Proga!

Parduodamas moderniškai
įrengtas 2 - jų aukštų

NAMAS

su

SKLYPU

13 x 32 m., kuris randasi Rua
VENDA NOVA, 67.

Kaina Cr.\$ 220.000,00

Įmokėjimui Cr.\$ 50.000,00 ir li-
kusius per 10 metų.

Teirautis pas Gidą Draugelį.

TELEFONAS 2-7901

"FOTO PRINCEZA"

LIETUVISKA FOTO ATELJE

Av. Alvaro Ramos, 1160 (Prie pask. sustojimo vietos
autobuso 33 Quarta Parada).

Įvairaus didumo padidinti portretai — spalvuoti!
FOTO ant parceleno, antkapiams

Meniškos, gražios foto nuotraukos!

Greitas ir sąžiningas darbas!

Lietuviams pigiausios kainos!

....

Aplankykite!

Savininkas - Vladas POCIUS

Jei reikia tavo **AUTOMOBILIUI**

vidus iškloti medžiaga ar oda, arba
nori bendrą reformą padaryti savo

MAŠINOS,

visuomet kreipkis į

ALEKSÉJAUS VINOKUROVO

Tapeçaria "ALEX"

Posto de Serviços "Vila Prudente"

RUA IBITIRAMA, 200 — — V. PRUDENTE

Residencija: AV. ZELINA, 691

Įvairiausių Medžio Išdirbinių Dirbtuvė

Mykolo Uselio

Santo Amaro

Av. de Pinedo, 931/41 Telefone 139

....

Priima užsakymus langų, durų, venezianų, atlie-
ka visokius medžio įrengimus raštiniams,
bankams, stato laivelius, sudeda
parketo grindis, ir atlieka visokius kitus medžio
darbus.

Nepasigailėk laiko pasiteirauti!

ČIA DARBAS ATLIEKAMAS PIGIAU KAIP KITUR

PAIEŠKOJIMAI

— Magdalena JANUŠAUSKIENĖ paieško duk-
terį Juzę Janušauskaitę — Norkevičienę.

— Juozas Sidekerskis paieško savo puseserę
Mikasę Maziliauskaitę - Graičienę, kilusią iš Ber-
natonių kaimo, Raudondvario valsčiaus.

— Companhia de Terras Norte do Parana pa-
ieško Juozą Rasimavičių, anksčiau gyvenusi Vi-
la Santa Ernestina.

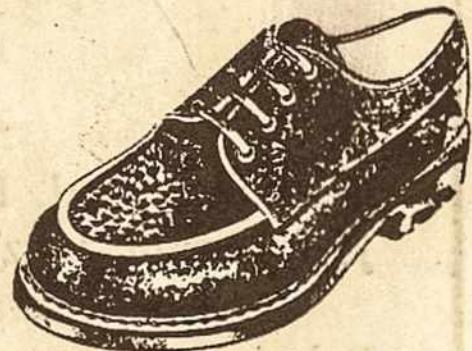
— L. Januškevičius paieško Algirdą Saldį, 20
metų amžiaus, kilusį iš Telsių.

Atsiliepusieji prašomi kreiptis į Lietuvos Kon-
sulatą São Paulyje Rua Jaguaribe, 477.

UŽSAKYKITE "MŪSŲ LIETUVA" SAVO PRIETELIAMS

CASAS SÃO JORGE

APRENGIA VYRUS NUO GALVOS IKI KOJU

Batai, skrybėlės, marškiniai, kaklaraiščiai, kojinės, lietsargiai,
Taip pat batukai moterims ir vaikams.

Viskas geriausios rūšies, patvaru, gražu ir pigu.

IŠ FABRIKO TIESIAI VARTOTOJUI.

INDUSTRIA E COMERCIO DE CALÇADOS MATELIONIS LTDA.

KRAUTUVĖS:

Largo do Cambucy, 105
Rua São Caetano, 526—510
Rua 12 de Outubro, 237

FABRIKAS IR RASTINĖ:

Rua Javaés 719
São Paulo

Ar jau žinai,
kad

"Casa Caçula"
Juozas Stokna &
Irmãos

AV. ZELINA, 646

parduoda pigiau
kaip kitur

alumičius, porcele-
linius indus, saukš-
tus, šakutes lėkštes,
kristalinius stiklus,
įvairių rūšių žais-
lus, lėles, pilnus rin-
kinius indų pietums,
kavai.

Papuošalus, Kalėdų eglutėms
ir įvairius žaislus. Atlieka elek-
tros įrengimo darbus ir t.t.

≡ Viskas pigiausiomis kainomis! ≡

KOMERCIANTŲ DĖMESIUI!
Didelis pasirinkimas įvairaus tipo folhinių (kalend.)

Arte Grafica

LITUANIA LTDA.

DIRBA VISUS SPAUDOS DARBUS

PIEŠINIAI KLIŠĖS SPAUDA

AVENIDA ZELINA, 706

Visą korespondenciją prašome adresuoti

CAIXA POSTAL 371 - SÃO PAULO

Composto e impresso na

ARTE-GRAFICA LITUANIA Ltda.

AVENIDA-ZELINA, 706 - SÃO PAULO - VILA ZELINA